STJERNEN

38. Å[illegible]ANG NUMMER 3 JESU K[illegible] DAG[illegible]S HELLI[illegible] MARTS [illegible]

Marts 1988
138. årgang
Nummer 3

STJERNEN

Redaktør: Carsten Gram

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; hveranden måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

STJERNEN is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Application to mail at second class postage rates is pending at Salt Lake City, Utah. Subscription price $ 10.00 per year. $ 1.00 per single copy. Thirty days' notice required for change of address. When ordering a change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send U. S. A. and Canadian subscriptions and queries to Church Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A. Subscription information telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to STJERNEN at 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U. S. A.

Abonnement:
12 numre Dkr. 83,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: US$10.00 (Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8903 DA

STJERNEN

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign*, *New Era* og *Friend*.

Indhold

2 Påskehilsen fra Det Første Præsidentskab.
3 BUDSKAB FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB:
Symbolet på Kristus, *Præsident Gordon B. Hinckley*
8 Forståelse af Herrens nadver: *Ældste David B. Haight De Tolvs Kvorum*
SPØRGSMÅL OG SVAR:
15 Hvad indebærer det at faste? *J. Roger Fluhman*
16 Hvad skal jeg gøre, hvis jeg ved, at den der velsigner nadveren, er uværdig? *Rex W. Allred*
17 Jeg lærte noget af margeritterne: *Ann Laemmlen*
19 Den ubekvemme Messias: *Jeffry R. Holland*
25 Feltpræsten ændrede mening: *Ralph Mortensen*
27 I det øverste værelse: *Marvin K. Gardner*
29 Åndelige dale: *Carolyn J. Rasmus*
30 Jeg fornemmede deres bønner: *Diana Hudson*
31 BESØGSLÆRERINDEBUDSKAB:
„Gå ud i alverden"
32 Fælles om alt – undtagen kirken: *Renon Klossner Hulet*
36 HÅNDBOG FOR FAMILIER:
Behandling af dehydrering

ISÆR FOR UNGE
38 Minder: *Ældste Carlos E. Asay*
43 Tag intet for givet: *Genevieve Van Wagenen*
45 Min bedstefars tre sønner: *Thomas J. Griffiths*
48 De unges fællestid: Håbets budskab

Børnestjernen

2 HISTORIE FRA SKRIFTEN:
Jesus besøger nephiterne
4 En forstående ven: *Ann S. Bushman*
7 FÆLLESTID:
Vær taknemmelig for nadveren. *Pat Graham*
8 FARVESIDE:
Jesus stilner stormen. *D. A. Stone*

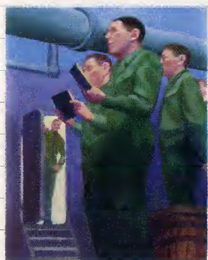

På omslaget: *„Gør dette til ihukommelse af mig"* af Harry Anderson Copyright Pacific Press Publishing Association, benyttet med tilladelse.

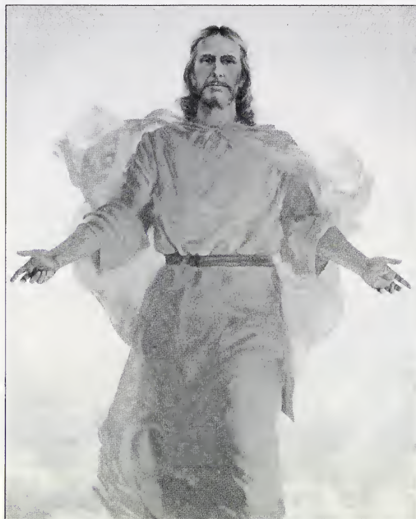

PÅSKEHILSEN FRA DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

På denne hellige tid af året, hvor den kristne verden fejrer Herren Jesu Kristi offer og opstandelse, vil vi gerne føje vort højtidelige vidnesbyrd til de andres – at Han virkelig er „vejen og sandheden og livet". Han er den lovede Messias, Forløseren, Fredsfyrsten. Vi vidner om, at verden kun kan gøre sig håb om at finde den sande fred ved at følge hans lærdomme og hans eksempel.

En stor del af verden har forår nu, en årstid hvor jorden, træerne og blomsterne retter sig op igen efter den døde vintertid. Foråret er et symbol på Frelserens opstandelse.

Ligesom foråret inspirerer til fornyet håb og liv, gør Jesu Kristi opstandelse det samme. Denne fantastiske begivenhed, der fandt sted for næsten 2000 år siden, vil kunne forny alle som er villige til at overvinde synd og som forsøger at leve deres liv efter hans eksempel.

Vi beder oprigtigt til, at Guds Ånd vil røre folks hjerter overalt, især nationernes lederes, at de må være modtagelige for hans guddommelige indflydelse og forsøge at leve i en fredens og broderskabets ånd med deres næste.

Vi beder endvidere til, at alle mennesker i højere grad må forstå betydningen af Frelserens forsoning, han som gav os en plan, en livets plan, hvorved vi kan finde fred, både personligt og i familien, samt ægte lykke både i dette liv og herefter.

Præsident Ezra Taft Benson
Præsident Gordon B. Hinckley
Præsident Thomas S. Monson

Grant Romney Clawson

SYMBOLET PÅ KRISTUS

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Når et nyt tempel er blevet færdigt eller et ældre renoveret, så er det skik og brug at afholde åbent hus nogle dage før indvielsen og indbyde alle, som har lyst, til at gå gennem templet og se hvor smukt det er indvendigt.

Jeg husker et sådant åbent hus, hvor der kom næsten en kvart million besøgende. Der var inviteret præster fra andre trossamfund til at komme den første dag, og hundreder af dem kom. Jeg havde det privilegium at tale til dem og besvare deres spørgsmål efter rundvisningen. Jeg fortalte dem, at vi med glæde ville besvare ethvert spørgsmål de måtte have. Der blev stillet mange spørgsmål. Et af dem blev stillet af en protestantisk præst.

Han sagde: „Nu har jeg været igennem hele denne bygning, dette tempel, hvor Jesu Kristi navn står over indgangsdøren, men ingen steder har jeg set korset, kristendommens symbol. Hvordan kan det være?"

Jeg svarede: „Jeg har ikke i sinde at fornærme nogen af mine kristne brødre, men for os symboliserer korset den døde Kristus, mens vort budskab går ud på at forkynde den levende Kristus."

Derpå spurgte han: „Hvis I ikke anvender korset, hvad er så symbolet på jeres religion?"

Jeg svarede, at det liv som vort folk lever, er det eneste meningsfyldte udtryk for vores tro, og at det faktisk derfor er symbolet på vor gudsdyrkelse.

Kirkens officielle navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Vi tilbeder ham som vor Herre og Frelser. Bibelen er en af vore hellige skrifter. Vi tror at profeterne i Det Gamle Testamente, som forudsagde Messias' komme, talte under guddommelig inspiration. Vi glæder os over beretningerne i Mattæus, Markus, Lukas og Johannes, begivenhederne omkring Guds Søns fødsel, mission, død og opstandelse beskrives – han som var Faderens enbårne i kødet. Vi har det som Paulus i gamle dage, vi „skammer (os) nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse" (Romerne 1:16). Vi bekræfter, ligesom Peter, at Jesu Kristi er det navn eneste „under himmelen (der er) givet mennesker . . . hvorved vi kan frelses" (Apostlenes Gerninger 4:12).

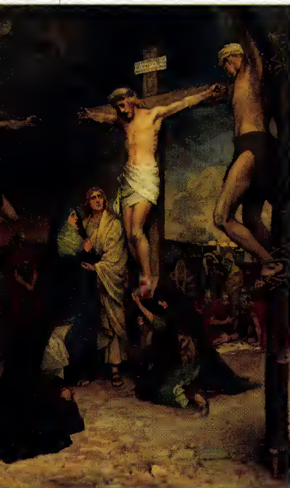
Mormons Bog, som vi anser for den nye verdens vidnesbyrd, indeholder lærdomme, der givet af profeter, som levede i gamle dage på den vestlige halvkugle, og bogen vidner om ham, der blev født i Betlehem i Judæa, og som døde på Golgata. Den er endnu et kraftigt vidne om Herrens guddommelighed i en verden med en vaklende tro. Allerede i forordet, som er skrevet af en profet, der levede i Amerika for 1500 år siden, kan vi læse at bogen er skrevet for at „overbevise jøder og ikke-jøder om, at *Jesus* er *Kristus*, den *evige Gud*, som åbenbarer sig for alle folk".

I vores bog med nutidsåbenbaringer – Lære og Pagter – har han selv fast og bestemt sagt: „Jeg er Alfa og Omega, Kristus, Herren; ja, jeg er ham, begyndelsen og enden, verdens Forløser" (L&P 19:1).

Mange kunne på grund af disse erklæringer meget vel, som min ven præsten, spørge: „Hvis I hævder, at I tror på Jesus Kristus, hvorfor anvender I så ikke symbolet på hans død, Golgatas kors?"

Hvortil jeg først må svare, at intet medlem at denne

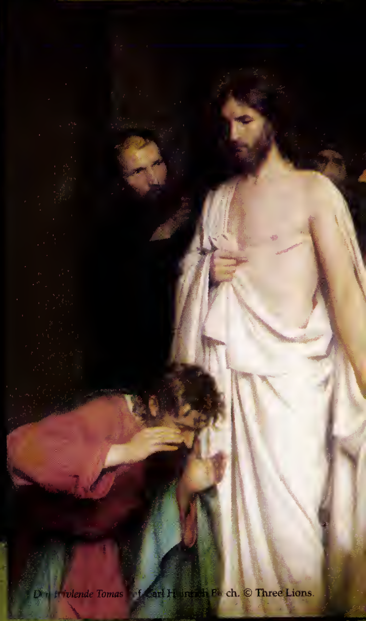
Intet tegn, intet kunstværk, ingen andre former for begreber vil på passende måde kunne give udtryk for den levende Kristus og hans herlighed og undergerninger.

„Kristi gravfæstelse" af Carl Heinrich Bloch. Originalen findes på Frederiksborg slot. Anvendt med tilladelse af Frederiksborg museum.

„Opstandelsen" af Carl Heinrich Bloch. Originalen findes på Frederiksborg slot. Anvendt med tilladelse af Frederiksborg museum.

Den tvivlende Tomas af Carl Heinrich Bloch. © Three Lions.

kirke nogensinde må glemme den frygtelige pris, som vor Forløser betalte, da han gav sit liv, for at alle mennesker kunne leve – prøvelserne i Getsemane, forhånelserne ved hans retssag, den frygtelige tornekrone, der flængede hans kød, menneskemængdens blodtørstige skrig foran Pilatus, byrden ved at være alene på den tunge vandring ad vejen til Golgata, den frygtelige pine, da naglerne gennemborede hans hænder og fødder, den feberhede pine, da Guds Søn hang på korset den tragiske dag, da han råbte: „Fader, tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Lukas 23:24).

Dette var korset, torturinstrumentet, det frygtelige apparat, der var beregnet på at skulle tilintetgøre Fredens Mand; den frygtelige gengældelse for hans mirakuløse gerninger ved at helbrede de syge, få de blinde til at se, oprejse de døde. Dette var det kors, på hvilket han lidende hang og hvorpå han døde på Golgatas ensomme høj.

Vi kan ikke glemme det. Vi må aldrig glemme det, for her ofrede vores Frelser, vores Forløser, Guds Søn, sig som stedfortræder for enhver af os. Men mørkets tristhed den aften før den jødiske sabbat, da hans livløse legeme blev taget ned og hastigt begravet i en lånt grav, fjernede håbet hos selv de mest trofaste og oplyste af hans disciple. De var bedrøvede, ude af stand til at forstå hvad han tidligere havde fortalt dem. Død var den Messias, som de havde troet på. Borte var deres Mester, mod hvem de havde rettet al deres længsel, alt deres tro og deres håb. Han, som havde talt om evigt liv, han, som havde oprejst Lazarus fra graven. Han var nu død, lige så sikkert som alle mennesker før ham var døde. Nu var enden kommet på hans sorgfyldte, korte liv. Det liv havde været som Esajas for længe siden havde forudsagt: Han blev „ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand . . .

. . . han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham" (Esajas 53:3, 5). Nu var han borte.

Vi kan kun gisne om de følelser som de, der elskede ham, havde, mens de grundede over hans død i de lange timer under den jødiske sabbat, der holdes på en lørdag efter vores kalender.

Så kom ugens første dag. Herrens sabbat, som vi er kommet til at kende den. Til dem, der kom til graven, nedbøjede af sorg, erklærede engelen: „Hvorfor søger I den levende blandt de døde?

Det liv, som vort folk lever, bliver det eneste meningsfyldte udtryk for vores tro, og symbolet på vor gudsdyrkelse.

Han er ikke her . . . han er opstanden, som han har sagt" (Mattæus 28:6).

Her skete det største mirakel i menneskehedens historie. Tidligere havde han sagt til dem: „Jeg er opstandelsen og livet" (Johannes 11:25). Men de havde ikke forstået. Nu vidste de. Han var død i mismod og smerte og ensomhed. Nu opstod han på den tredie dag til magt og skønhed og liv, førstegrøden af alle hensovede. Forsikringen, om at det ville blive således for alle mennesker fra alle tider, at „ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus" (1 Korinter 15:22).

På Golgata var han den døende Jesus. Fra graven kom han ud som den levende Kristus. Den tomme grav blev nu et vidnesbyrd om hans guddommelighed, forsikringen om evigt liv, opfyldelsen af Jobs uopfyldte ønske: „Om manden dog døde for atter at leve!" (Job 14:14).

Som død, kunne han være blevet glemt, eller højst husket som en af de mange store lærere, hvis liv er opsummeret i nogle få linier i historiebøgerne. Nu, hvor han var opstået, blev han Livets Mester. Nu kunne hans disciple stemme i med Esajas: „Hans navn skal være: Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud, Evigheds-Fader, Fredsfyrste" (Esajas 9:6).

Jobs forventningsfulde ønske var gået i opfyldelse:

„Men jeg ved, at min løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem.

Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud,

hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! Mine nyrer forgår i mit indre!" (Job 19:25-27).

Maria kunne med god grund kalde den opstandne Herre „Rabbuni!" (Johannes 20:16), da hun så ham, for han var sandelig Mester nu, ikke blot over livet, men også over døden. Borte var dødens brod, graven kunne ikke længere sejre.

Den frygtsomme Peter var forandret. Selv den tvivlende Tomas erklærede oprigtigt, ærbødigt og nøgternt: „Min Herre og min Gud!" (Johannes 20:28). „Vær ikke vantro, men troende!" (Johannes 20:27), lød Herrens uforglemmelige ord ved denne vidunderlige lejlighed.

Efter dette viste han sig for mange, blandt andet for „over fem hundrede brødre på én gang", som Paulus skriver (1 Korinter 15:6).

Og på den vestlige halvkugle var der andre får, som han tidligere havde omtalt. Og folket der „hørte en røst, som om den kom fra himlen . . . og den sagde til dem: Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har herliggjort mit navn, hør ham.

. . . og de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem . . .

Og han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden . . .

Stå op og kom hen til mig" (3 Nephi 11:3, 6, 8-10,14).

Derpå følger den smukke beretning i Mormons Bog om den opstandne Herres virke blandt folket i det gamle Amerika.

Og nu til sidst er der mange mennesker i vor tid, der har vidnet, for hele menneskehedens Mester kom tilbage for at åbne denne uddeling, den profeterede tidernes fyldes uddeling. Den opstandne, levende Herre og hans Fader, Himlens Gud, viste sig i et strålende syn for en ung profet, forpåny at genoprette ældgamle sandheder. Joseph Smith, vor tids profet, erklærede oprigtigt:

„Og nu, efter de mange vidnesbyrd, som blev givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!

thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens enbårne" (L&P 76:22-23).

Og fordi vor Frelser lever, bruger vi ikke symbolet på hans død, som symbol på vores tro. Men hvad skal vi så benytte? Intet tegn, intet kunstværk, ingen andre former for begreber vil på passende måde kunne give udtryk for den levende Kristus og hans herlighed og undergerninger. Han fortalte os, hvad symbolet skulle være, da han sagde: „Hvis I elsker mig, så hold mine befalinger!" (Johannes 14:15).

Så enkelt er det, kære søskende, og så dybsindigt – symbolet, på vor erklæring om at Kristus lever, er vor levevis. Den skal på en meningsfyldt måde vidne om den levende Guds evige Søn. Lad os aldrig glemme det. □

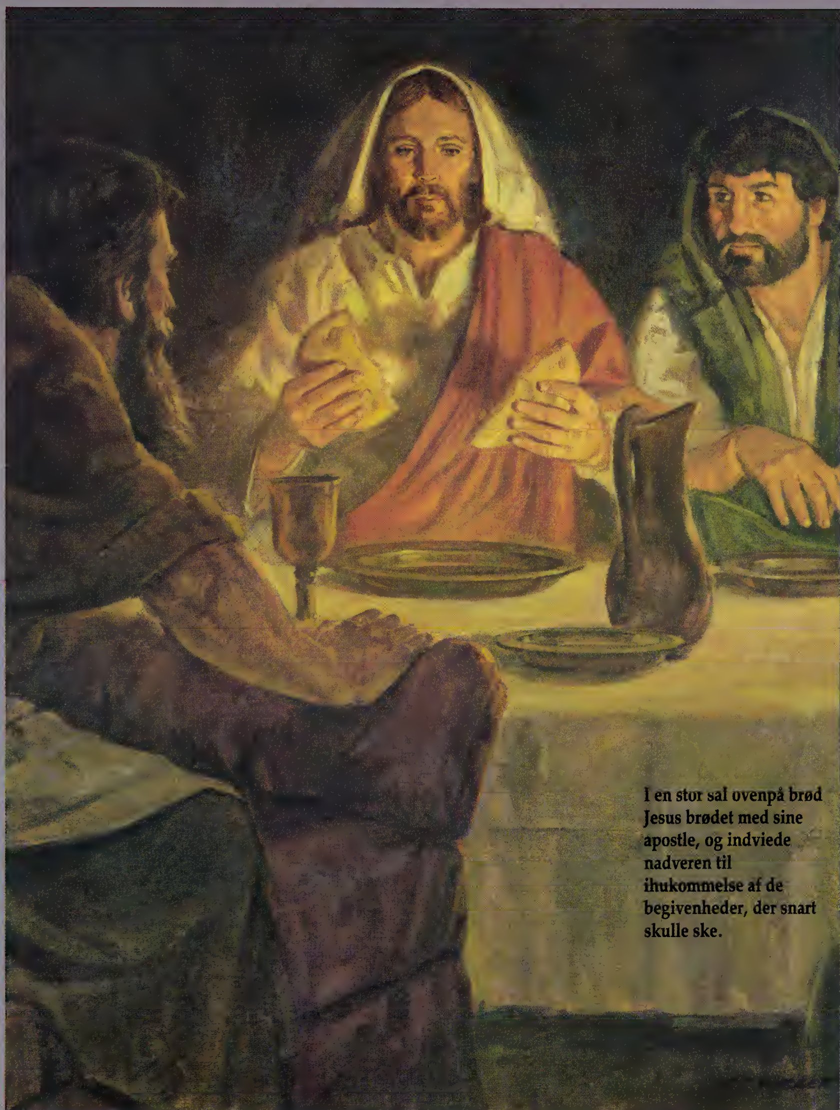
IDEER TIL HJEMMELÆRERE

I kan f.eks. tale om følgende under jeres hjemmelærer besøg:

1. Den tomme grav blev et vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, en forsikring om evigt liv. Idet han opstod blev han Mesteren over liv og død.
2. Foruden de fordums vidner til opstandelsen, er der også vidner i vor tid – de syner og åbenbaringer, som profeten Joseph Smith fik og de højtidelige vidnesbyrd, som millioner bærer, om at Herren virkelig lever.
3. Jesus Kristus er det centrale i vor tro, og vi tilbeder ham som vor Herre og Frelser.

Diskussionshjælp

1. Fortæl hvad opstandelsen betyder for dig. Bed familien om at gøre det samme.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og drøfte?
3. Ville denne samtale bliver mere vellykket, dersom I talte med husets overhoved før besøget? Har I et særligt budskab fra biskoppen eller kvorumslederen?

I en stor sal ovenpå brød Jesus brødet med sine apostle, og indviede nadveren til ihukommelse af de begivenheder, der snart skulle ske.

Robert Barrett

FORSTÅELSE AF HERRENS NADVER

Ældste David B. Haight
De Tolvs Kvorum

Jeg har i den sidste tid tænkt en hel del på vor Frelser, på hans forsoning og på hvor effektive vore nadvermøder er. Når vi tænker på, at nadvermødet er det helligste møde i kirken, så er dette møde et af de vigtigste. Men når jeg kommer til nadvermøder, ser jeg somme tider noget, som bekymrer mig. En tilsyneladende mangel på forberedelse og undertiden en generel mangel på ærbødighed, som forhindrer eftertænksom tilbedelse af Gud.

Jeg har spekuleret på, hvor godt vi medlemmer af kirken mon klarer os med hensyn til at erindre os vor Herre og Frelser, hans offer og vor gæld til ham. Skaber vi muligheder for at meditere, reflektere, være andægtige, omvende os og få tilgivelse under vore møder?

Når jeg tænker på den mindeværdige lejlighed, da Frelseren indstiftede nadveren for sine apostle, fyldes mit hjerte med taknemmelighed og meget dybe følelser. Påskedags aften var virkelig en helt speciel aften i historien – den mundede ud i, at Guds Søn gav sit uendelige sonoffer.

Det begyndte ved påskemåltidet. Jesus tilberedte dette måltid i „værelset" ovenpå (Lukas 22:12). Denne påske ville officielt fuldende de krav, der stilledes til dyreofringer.

Det er en vigtig kendsgerning, at Guds Søn begyndte sin jordiske mission med en ordinanse: dåben, og sluttede sin mission med en ordinanse: nadveren. Begge ordinanser vidner om hans død, begravelse og opstandelse!

Indstiftelsen af nadveren

Disciplen, Nephi, har givet den mest fuldendte beretning om Kristi indstiftelse af nadveren:

„Og da disciplene kom med brød og vin, tog han brødet, brød og velsignede det; og han gav disciplene deraf og befalede dem at spise.

Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give mængden deraf.

Og da mængden havde spist og var blevet mæt, sagde han til disciplene: Se, en af jer skal ordineres, og ham vil jeg give magt til at bryde brødet og velsigne det og uddele det til dem, der tilhører min kirke, til alle dem, som tror og bliver døbt i mit navn.

Og det skal I altid gøre, ligesom jeg har brudt brødet og velsignet det og givet jer det.

Og det skal I gøre til ihukommelse om mit legeme, som jeg har vist jer. Og det skal være et vidnesbyrd for Faderen, at I altid ihukommmer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal min Ånd være hos jer.

Og da han havde sagt disse ord, befalede han sine disciple, at de skulle tage af vinen i kalken og drikke deraf, og at de også skulle give mængden, så de kunne drikke deraf . . .

Og da disciplene havde gjort dette, sagde Jesus til dem: Salige er I, for hvad I har gjort; thi dette er at holde mine bud, og det vidner for Faderen, at I er villige til at gøre det, jeg har befalet jer.

Og det skal I altid gøre for dem, som omvender sig og bliver døbt i mit navn; og I skal gøre dette til ihu-

kommelse om mit blod, som jeg har udgydt for jer, at I kan vidne for Faderen, at I altid ihukommer mig. Og dersom I altid ihukommer mig, skal I have min Ånd hos jer.

Og jeg giver jer en befaling, at I skal gøre dette. Og dersom I altid gør dette, da er I salige, thi I er bygget på min klippe.

Men de iblandt jer, som gør mer eller mindre end dette, er ikke bygget på min klippe, men på en grundvold af sand; og når skylregnen falder og oversvømmelserne kommer, og vindene blæser og støder imod dem, falder de og helvedes porte er åbne og rede til at modtage dem" (3 Nephi 18:3-13).

Sandheder om nadveren

Vi lærer nogle vigtige sandheder om nadveren i Mormons Bog og af vidnernes vidnesbyrd i Det Nye Testamente:

1. Jesus gav sig selv – sit legeme og sit blod – som løsesum for vore synder. Han ofrede sit liv, for at vi kan leve igen.

2. Vi nyder brødet til minde om hans legeme. Vi mindes påsken, den første nadver (det sidste måltid), Getsemane, Golgata og opstandelsen.

3. Hans blod repræsenterer den nye pagt – en ny pagt med israelitterne. Vi nyder vandet til minde om hans lidelser – lidelser der var så uudholdelige, at han sagde, de „gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk.

Dog, ære være Faderen, jeg tømte den og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn" (L&P 19:18-19).

4. Når vi handler i lydighed og altid erindrer ham, så er vor grundvold hans evangeliums klippe. Vi bliver velsignet, når vi efterlever hans bud og befalinger. Vi skal være værdige, når vi nyder disse symboler. Det kræves, at vi er personligt værdige når vi tager nadveren, før vi kan modtage Helligånden. Moroni påbød: „Se til, at I ikke uværdigt deltager i Kristi nadver" (Mormon 9:29).

Jesus befalede nephiterne, at de „ikke med vidende og vilje skal give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod, når det bliver uddelt;

thi den, der spiser og drikker mit kød og blod uværdigt, spiser og drikker til sin sjæls fordømmelse; derfor, dersom I ved at et menneske er uværdigt til at spise og drikke af mit kød og blod, skal I forbyde ham det" (3 Nephi 18:28-29).

Hvad betyder det at være værdig? Værdighed indebærer alt det, der stilles spørgsmål om i tempelinterviewet, men der forventes mere af Kristi disciple end blot at lade være med at synde. Der må også være enighed og harmoni mellem Kristi disciple – især indenfor familierne.

At man er værdig omfatter også, at man tilgiver hverandre, ikke bærer nag og ikke er uforsonlig eller har had i sit hjerte. Efterlevelse af evangeliet betyder at man nærer kærlighed til alle mennesker. Hvis nogle medlemmer nærer had til hinanden, bør de forlige sig, før de deltager i nadveren.

5. Jesus lovede, at han ikke ville nyde disse symboler igen, før han kunne nyde den nye vin i sin Faders rige (se Mattæus 26:29). Vi er heldige, at vi har modtaget åbenbaringer her i de sidste dage, hvori Herren åbenbarer, at han vil drikke af vintræets frugt i en stor højtidelig forsamling i de sidste dage, før han kommer igen i herlighed. Ved den lejlighed vil han sidde sammen med Moroni, Elias, Johannes Døber, profeten Elias, Josef fra Ægypten, Jakob, Isak, Abraham, Mikael (Adam), samt Peter, Jakob og Johannes. Derpå tilføjer Jesus: „og ligeledes med alle dem, som min Fader har givet mig af verden" – hvilket vil sige *alle* de retfærdige hellige fra alle uddelinger (se L&P 27:5-14, specielt vers 14).

Nadveren i de sidste dage

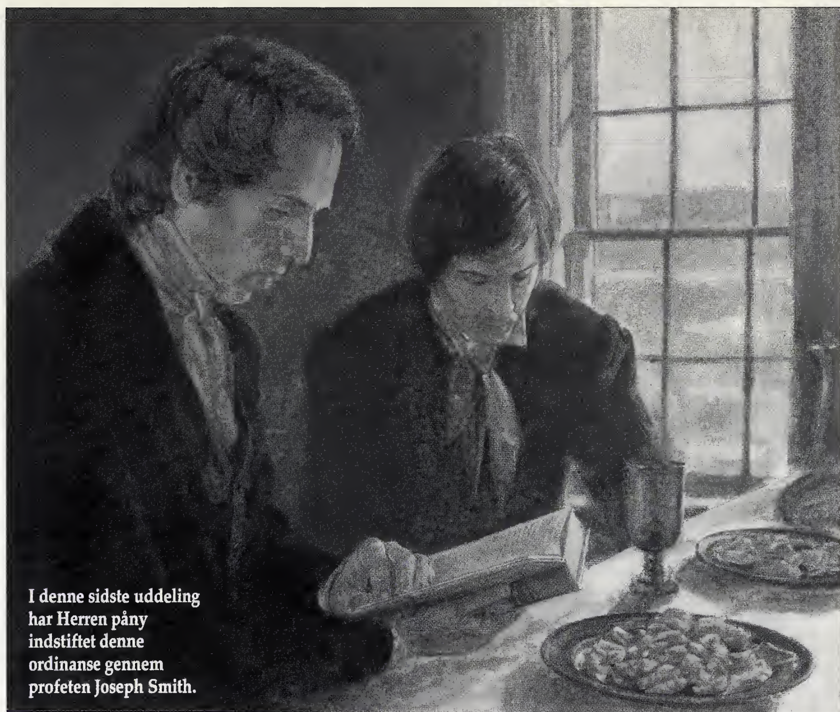
I denne sidste uddeling har Herren påny indstiftet denne ordinanse gennem profeten Joseph Smith. Da kirken blev genoprettet tirsdag den 6. april 1930, sagde Herren:

„Det er gavnligt, at menigheden ofte samles for at nyde brødet og vinen til minde om den Herre Jesus" (L&P 20:75).

Der blev også givet instruktioner om de bønner, præsterne skal bede, når de velsigner nadveren.

På datoen for denne hellige begivenhed skrev profeten:

„Så tog vi brødet, velsignede det og brød det sammen med dem. Vi tog også vinen og velsignede den og drak den sammen med dem. Derpå lagde vi vore hænder på hvert enkelt at de tilstedeværende kirkemedlemmer, for at de kunne få Helligåndens

I denne sidste uddeling har Herren påny indstiftet denne ordinanse gennem profeten Joseph Smith.

gave og blive bekræftet som medlemmer af kirken" (*History of the Church,* 1:78).

Vi ved ikke hvor ofte nadveren blev uddelt i de første måneder af kirkens historie. Vi ved kun, at nadveren blev uddelt under konferencer. Men det var først 16 måneder efter, at kirken var organiseret, at Herren befalede, at nadveren skulle uddeles hver eneste sabbatsdag:

„Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren" (L&P 59:12).

I de 150 år siden kirkens genoprettelse har Herren eller hans tjenere givet en lang række inspirerede direktiver vedrørende nadveren, for at understrege denne ordinanses hellighed og store betydning.

Anvendelsen af vand. Den mest betydelige forandring skete efter en åbenbaring i august 1830. Herren åbenbarede til Joseph Smith, at „det er lige meget, hvad I spiser og drikker, når I nyder nadveren, dersom jeres eneste øjemed er at gøre det til min ære og ihukomme for Faderen mit legeme, der blev nedlagt for jer, og mit blod, der blev udgydt til jeres synders forladelse.

Derfor giver jeg jer den befaling, at I ikke skal købe vin eller nogen stærk drik af jeres fjender.

I skal ikke nyde nogen, dersom I ikke selv har tilberedt den, og den er ny, i dette min Faders rige, som skal oprettes på jorden" (L&P 27:2-4).

Nadverordinansen blev tilbageholdt. Det Første Præsidentskab betragtede nadveren som så hellig en ordinanse, at de under reformationsperioden (1856-57) afholdt de hellige fra at nyde den i nogle måneder, „for at give dem tid og mulighed for at omvende sig og

gøre bod, og når de var parate mulighed for at forny deres pagter" („*Journal History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*", 26. januar 1857, s. 2).

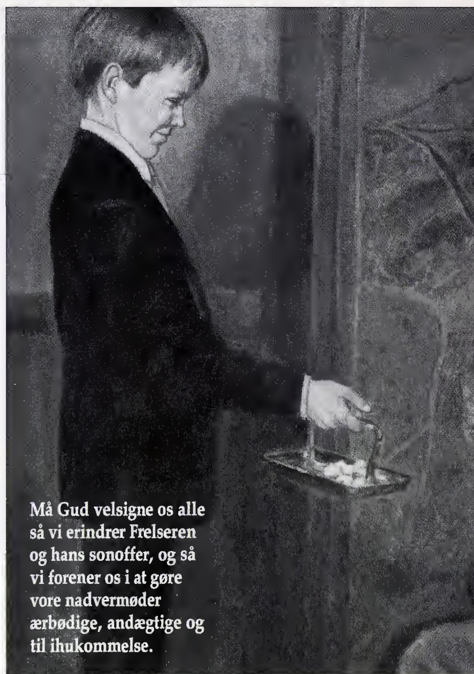
Børns deltagelse. Den 11. juli 1877 udsendte Det Første Præsidentskab en af de vigtigste skrivelser i kirkens historie, for at sætte præstedømmet i orden. I dette historiske brev, der blev udsendt godt en måned før præsident Brigham Youngs død, skrev Det Første Præsidentskab, at børn burde få tilbudt nadveren under søndagsskolen, så de kunne lære „værdien og vigtigheden af denne ordinanse". Det Første Præsidentskab bemærkede, at den rette overholdelse af Herrens dag ville i høj grad blive forøget hos „den opvoksende generation dersom dette ville blive skik i alle bosættelser" (James R. Clark: *Message of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6. bind, Salt Lake City, Bookcraft, 1965-75, 2:289). Nadveren blev således uddelt, som led i søndagsskolens åbningsprogram, og den bliver stadig uddelt til børnene under de ugentlige nadvermøder. Mange er blevet velsignet på grund af dette.

Ingen talere under nadveren. I kirkens første tid, var det skik, at de lokale kirkeledere holdt tale under nadveren. Denne skik blev afskaffet nogen tid efter Brigham Youngs ledelse.

Ingen musik under nadveren. I det nittende århundrede var det almindeligt at spille musik under nadveren. Så sent som den 2. maj 1946 udsendte Det Første Præsidentskab en bekendtgørelse, om at „det ideelle var fuldkommen stilhed under nadveromdelingen, og at det ikke er os velbehageligt, at der synges soloer, duetter, flerstemmigt eller spilles musik under denne hellige ordinanse" (*Improvement Era*, juni 1946, s. 384).

Undgå formaliteter. Lige siden præsident Heber J. Grants tid, har Det Første Præsidentskab gennem *Instruktionshåndbog for Kirkens ledere*, advaret mod faste normer eller at uniformere nadverproceduren. Disse instruktioner gælder det Aronske Præstedømmes unge menneskers påklædning, når de omdeler nadveren. Drengene skal være rene og pæne, men det kræves ikke, at de er ens klædt. Det gælder også enhver anden skik, såsom at det Aronske Præstedømmes unge mænd skal gå med hænderne på ryggen, stå med armene over kors eller hæve armen til en vinkel under velsignelsen af nadveren.

Alle disse instruktioner blev givet for at hjælpe de hellige til at forny deres åndelige styrke ved at deltage i nadvermødet og nyde de hellige symboler i en mediterende, ærbødig og andægtig ånd.

Må Gud velsigne os alle så vi erindrer Frelseren og hans sonoffer, og så vi forener os i at gøre vore nadvermøder ærbødige, andægtige og til ihukommelse.

Som vejledt af Ånden

Under præsident Joseph Fielding Smiths ledelse, blev der er givet andre inspirerede instruktioner med hensyn til selve mødet. Den 17. december 1970 blev der udsendt et brev med en opfordring til de hellige om at lade nadvermødet vare en time og tredive minutter. Nadvermødets længde er senere blevet reduceret, men læg mærke til det råd der gives, vedrørende den åndelige standard, som er ønskelig ved vore nadvermøder:

„Formålet med at afholde et møde er naturligvis ikke kun en påkrævet længde, men at planlægge hvert eneste møde, så det bliver åndeligt opløftende, og der undervises i de sunde lærdomme, som kirkens medlemmer har brug for i disse krisetider. Med dette

Vi nyder brødet
til minde
om hans legeme.
Vi mindes
påsken,
den første nadver
(det sidste måltid),
Getsemane,
Golgata og
opstandelsen.

i tankerne bør talere opfordres til at fortælle trosfremmende oplevelser, at bære vidnesbyrd, at fortolke lærdomsmæssige emner og at tale i en broderkærlig ånd.

Samtidig må de opfordres til at undgå rejsebeskrivelser, argumentationer, kritik og kontroversielle emner, som ikke har direkte forbindelse med evangeliets frelsende principper. Ved tilrettelæggelsen af nadvermøderne, skal I også gøre god brug af wards eller grenskor og de musikalske talenter, I har til rådighed, for at skabe variation og interesse."

Det forekommer mig, at vi trænger til ofte at få genopfrisket disse fundamentale principper, så vi ikke taber målet af sigte og glemmer vor tros grundvold. I kirkens første tid fremsatte Herren dette betydningsfulde princip vedrørende kirkens møder:

„Men til trods for det, der er skrevet, har det altid fra begyndelsen været overladt min kirkes ældster, og vil altid være således, at lede alle møder, *som de*

føler sig ledet og tilskyndet til gennem den Helligånd" (L&P 46:2. Fremhævelse tilføjet).

Vi opfordrer lokale kirkeledere til at sørge for, at kirkens nadvermøder bliver ledet af Helligånden. Ånden ved vore nadvermøder bør til stadighed være et emne, som både stavspræsidentskaber og biskopråd lægger stor vægt på. Vore medlemmer skal erindres om behovet for en andagtsfuld atmosfære. Det har vist sig, at være pinligt for vore medlemmer og missionærer at medbringe undersøgere til uærbødige møder.

Tilrettelæggelsen af nadvermøder er et af biskoppens vigtigste ansvarsopgaver. Hele biskoprådet bør bønsomt tilrettelægge hvert eneste nadvermøde. De bør spørge sig selv: „Hvilket budskab har vores medlemmer brug for? Har vi brug for taler om de unges problemer eller interesser? Hvem kan bedst tale om disse emner? Hvem har behov for at bede bøn?"

Medlemmerne må forstå, at Herren forventer, at de er værdige. Værdighed omfatter tilgivelse og barmhjertighed.

Styrkelse af troen

Biskoprådets hovedformål med nadvermøderne må være at sørge for, at de hellige bliver opbygget og styrket i deres tro, og at Helligånden, på grund af deres bønsomme anstrengelser og planlægning, fornemmes ved deres nadvermøder.

For nogle år siden talte jeg om dette emne ved en generalkonference (aprilkonferencen 1983). Da mindedes jeg mine ungdoms dage, og hvordan mit biskopråd og de ældre præster fik mig til at fornemme nadverens hellighed. Jeg spekulerer på om vore dages unge mon går glip af noget af dette.

Vi er begyndt at gøre os større anstrengelser for at „indbyde alle til at komme til Kristus" (L&P 20:59). Som medlemmer, der lever, under forskellige omstændigheder bør vi, kunne fornemme Ånden, kærligheden og tilgivelsen, når vi samles ved dette møde. Det bør for os allesammen være et tidspunkt, med bønsom meditation og taksigelse.

Moroni fortæller om sådanne møder, der „ledes af menigheden efter Åndens påvirkninger og gennem den Helligånds kraft; thi som den Helligånds kraft ledte dem, enten til at prædike eller formane, til at bede eller påkalde Gud eller til at synge, således skete det" (Moroni 6:9).

Det er den ånd, som skal og bør karakterisere vore andagter og nadvermøder.

En søster bemærkede efter et sådant åndeligt møde:

„Jeg kan ikke huske alt hvad der blev sagt – men jeg husker, hvad jeg følte, da vi sang slutningssalmen og bøjede hovedet til bøn."

Må Gud velsigne os alle så vi erindrer Frelseren og hans sonoffer, og så vi forener os i at gøre vore nadvermøder ærbødige, andægtige og til ihukommelse. ☐

Vi opfordrer
de lokale kirkeledere
til at sørge for,
at nadvermøderne
bliver ledet
af Helligånden.

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning, ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Hvad indebærer det at faste? Jeg har hørt, at der hører mere til det end blot at lade være med at spise.

J. Roger Fluhman, assisterende sekretær i de Tolvs Råd

Du har hørt rigtigt. Der *hører* mere til end blot at lade være med at spise. Tænk over følgende:

1. Vi faster for at lære mere om Herren, og hvordan vi kan tjene ham.

2. Vi faster for at øge vor åndelighed og vor tro på Herren, Jesus Kristus.

3. Vi faster for at få et vidnesbyrd om evangeliet og for at styrke dette vidnesbyrd.

4. Vi faster for at fornemme Åndens røst og modtage inspiration.

5. Vi faster for at få en bedre forståelse af frelsesplanen og vor afhængighed af Herren.

6. Vi faster for dem, der er syge og har brug for særlige velsignelser

7. Vi faster for gennem vort fasteoffer, at hjælpe de fattige.

Der er endnu flere grunde til at faste, men jeg har nævnt dem, der er vigtige for mig.

Den sande fastelov er forklaret i Esajas 58:3-12. Her gives der mange grunde til at faste – for eksempel, for „at løse gudløses lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri . . . (og for) at bryde dit brød til de sultne" (vers 6-7) – og for at få velsignelserne ved fasten: „Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: ‚Her er jeg!' " (vers 9). Disse skriftsteder har gjort et dybt indtryk på mig. De har hjulpet mig til at forstå, hvordan jeg kan faste, og hvilke velsignelser det bringer.

Faste og bøn hører sammen. Det nævnes ofte sammen i skrifterne. Alma fortalte sit folk, hvordan han vidste, at det, han talte om, var sandt. Han sagde: „Jeg har fastet og bedt i mange dage, så jeg selv kunne vide disse ting. Og nu ved jeg for mig selv, at de er sandfærdige" (Alma 5:46). Fasten bør altid ledsages af bøn.

Husk også, at vi ikke faster som hyklerne med en „sørgmodig mine" for at imponere andre (se Mattæus 6:16-18 og 3 Nephi 13:16-18). Vi faster heller ikke, når vi er syge, eller hvis det er uklogt af helbredsmæssige årsager.

Jeg forstår ikke fasten fuldt ud. Jeg har ikke ord til at forklare, hvad der sker, når vi faster, og hvorfor det sker. Men de følelser, der ledsager fasten, er hellige og meget kraftige. De inspirerer, ophøjer, opbygger og styrker. For mig hører *faste* og *følelser* sammen.

Vores søn, Spencer, har forsøgt at lære at faste, siden han blev døbt for to år siden. Vi har ikke gjort noget, for at få ham til at synes, at han skulle faste i så ung en alder, og han faster ikke så længe som vi, hans forældre, gør nogle søndage. Men ved et faste- og vidnesbyrdmøde for nogen tid siden, hviskede han til mig: „Jeg tror, jeg vil bære mit vidnesbyrd." Jeg smilede og nikkede godkendende. Hans oprigtige vidnesbyrd rørte mit hjerte. Han følte åbenbart noget røre sig i ham, fordi han fastede.

Vi kan også udvikle særlige følelser, hvis vi faster i den rette hensigt og under bøn. □

Hvad skal jeg gøre, hvis jeg ved, at den der velsigner nadveren, er uværdig? Har det indflydelse på nadverens gyldighed?

Rex W. Allred
er tidligere udøvende sekretær for det Melkisedekske Præstedømmes hovedkomité.

Nadverordinansen er én af kirkens mest hellige ordinanser. Vi har det privilegium, at vi, kan deltage i nadveren næsten hver eneste uge og dermed forny vores dåbspagt med Herren.

Hvis man ved, at et medlem af det Aronske Præstedømme eller en ældste ikke er værdig til at velsigne nadveren eller uddele den, bør man diskret oplyse sin biskop om sin viden og overlade sagen til biskoppen. Kun biskoppen kan bedømme medlemmernes værdighed og bemyndige præstedømmebærere til at velsigne og uddele nadveren.

Andre fremgangsmåder, som for eksempel at nægte at tage nadveren, beklage sig til andre om en præstedømmebærers uværdighed eller rette direkte beskyldninger mod nogen, giver altsammen negative resultater, som ikke er til hjælp for nogen af de involverede parter. Den slags sager er meget følsomme og skal behandles diskret og med sund dømmekraft. Det er biskoppens ansvar at sørge for dette.

Nadveren er én af de helligste ordinanser i kirken, og den skal velsignes og omdeles ærbødigt og med værdighed. Ingen præstedømmebærer, som har alvorlige, uløste moralske problemer, bør deltage i forberedelsen, velsignelsen eller omdelingen af nadveren.

Men selv om man omhyggeligt sørger for, at de, der udfører eller deltager i nadveren eller andre ordinanser, er værdige, så må vi også huske på, at det ikke kræves, at præstedømmets medlemmer er fuldkomne for at kunne deltage i de forskellige ordinanser og kaldelser. Selv om præstedømmemedlemmer på mange måder er ufuldkomne, så tillader Herren dem alligevel at udføre hans arbejde. Kirken er en skole for folk, der ønsker at blive som Herren, og ikke et hvilehjem for dem der allerede er blevet det.

Præstedømmets ordinanser er gyldige, hvis de udføres af bemyndigede præstedømmebærere på den foreskrevne måde. Selv om lokale ledere ønsker at gøre alt, hvad der står i deres magt for at sørge for, at kun værdige brødre velsigner og uddeler nadveren, så bliver ordinansen ikke ugyldig, dersom én af de involverede ikke er værdig, på det tidspunkt ordinansen finder sted. Ordinansens hellighed er krænket, men ikke dens gyldighed. Hvis deltagerne i ordinensen er værdige og oprigtige, så vil de kunne få alle de velsignelser og goder, der er mulighed for at få.

Ved værdigt at administrere eller deltage i nadveren modtager vi velsignelser hver uge. Det er et stort privilegium for medlemmer i alle aldre at kunne deltage i denne ordinanse, som er en del af Jesu Kristi gengivne evangelium. □

> Thi så ofte som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer.
>
> Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådrager sig altså skyld over for Herrens legeme og blod.
>
> Enhver må prøve sig selv og så spise af brødet og drikke af kalken.
>
> Thi den, som spiser og drikker uden at ænse, at det er Herrens legeme, spiser og drikker sig selv en dom til.
>
> (1 Kor. 11:26-29)

Larry Winborg

JEG LÆRTE NOGET AF MARGERITTERNE!

Ann Laemmlen

Lidt udenfor det gamle Jerusalems mure ligger en smuk have, afsondret fra den støjende verden, som omgiver den. Man fornemmer en vis hellighed inden for havemuren. Når man kommer ind i haven, drager éns blik uvilkårligt hen til en grav – en tom grav. Folk besøger haven på grund af denne grav. Dens tomhed er et vidnesbyrd om fuldbyrdelsen af en større plan.

Ethvert blomsterhoved syntes så uskyldigt, så hjælpsomt og så glad

Mens jeg boede og studerede i Jerusalem, gik jeg ofte ud i denne have. Jeg husker en bestemt dag, hvor jeg gik på de rolige stier, fandt min yndlingsbænk og satte mig ned.

Jeg sad i skyggen af de store træer, gemt mellem blomsterbuske og følte mig helt alene. Jeg lyttede til fuglenes sang og tænkte på de begivenheder, der fandt sted her for så længe siden.

Da jeg slog op i skrifterne og rettede blikket mod de trykte sider, var det som om verden omkring mig forsvandt. Jeg behøvede næsten ikke at læse ordene, for i de måneder jeg havde studeret i Israel, var de blevet indprentet i mit sind:

„De tog så Jesu legeme og svøbte det i linklæder sammen med de vellugtende salver, som det er jødernes skik ved jordefærd. Og ved det sted, hvor han var blevet korsfæstet, lå der en have, og i haven en ny grav, hvori der endnu aldrig var lagt nogen. Der lagde de Jesus . . ." (Johannes 19:40-42).

Mens jeg læste, så jeg billederne for mig. Billederne blev levende for mig.

Josef og Nikodemus kom hastigt ind i haven, før solen forsvandt fra himlen, med Jesu døde legeme, som de bar hen til graven, hvor det skulle balsameres. Nogle grædende kvinder, som trofast holdt sig til Frelserens lærdomme, fulgte med og stod et stykke derfra, mens mændene svøbte deres Herres legeme i rent linned, der duftede af salveolier, og lagde det på stenbænken i den nyudhuggede gravhule. Himlen blev stadig mørkere. Mændene gjorde deres arbejde færdigt og baksede den store sten på plads, for at forsegle graven . . .

Uden at tænke over det, løftede jeg blikket fra bogen, mens jeg så resten af begivenhederne for mig i billeder . . . tiden gik. Graven var nu tom og stenen rullet væk.

Billederne i mit sind forsvandt langsomt. Stenbænken, som jeg sad på, føltes hård. Jeg hørte fuglene i træerne over mit hoved. Det sidste billede forsvandt fra mit indre, og mit blik faldt på en blomsterbusk, som stod lige foran mig. Det var en blomstrende margerittebusk.

Jeg stirrede på busken, tryllebundet af hver enkelt blomst. Den orangegule plet i midten var omgivet af rene, hvide kronblade. Hvert eneste blomsterhoved virkede så uskyldigt, så hjælpsomt og så glad. Jeg blev fængslet af deres skønhed og budskab. Jeg kom i tanke om et skriftsted: „Og se, alle ting har deres lignelse, og alt er skabt til at bære vidnesbyrd om mig . . ." (Moses 6:63).

Jeg erkendte at *alting* er levende vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed! Hver eneste margeritte bar vidnesbyrd om at han lever! Deres orangegule øjne ser opad, alene henvendt på Guds ære. Hans elskede og smukke skabelser evner ikke at tvivle på hans lys og sandhed, for alting blev skabt af ham og bærer vidnesbyrd om ham. Hvilken kærlighed og støtte må Kristus ikke have følt han fik, når han så på en sådan mageritebusk, hvor hver eneste blomst priste ham! Da mængden hånede og spottede ham, alt imens hele verden syntes at være imod ham, og fornægtede ham, ja, hadede ham, hvor må han dog have fundet trøst i disse enkle skabelser og deres urokkelige vidnesbyrd om ham!

Mens jeg boede i Israel tænkte jeg ofte på de store begivenheder der omtales i skrifterne. Der er sket store begivenheder på steder, der er omgivet af smukke skaberværker – på høje bjergtoppe, i hellige gravkamre – og i haver.

Jeg lærte en enkel, men meget vigtig lektie af margeritternes eksempel. Jeg grunder ofte over min mission, som én af Guds skabninger. Ville Kristus føle kærlighed og finde støtte, hvis han så ind i mine øjne? Er de alene henvendt på hans ære? Afspejler jeg hans kærlighed? Bærer mine gerninger et stærkt vidnesbyrd om at han lever? □

DEN UBEKVEMME MESSIAS

Jeffry R. Holland
Præsident for Brigham Young University

Vi skal leve op til visse ansvar, når vi vælger at følge Jesus Kristus. Både i Frelserens og i vort liv bekæmper Satan disciplin, når han frister os til at benytte en nemmere udvej, ved at tilbyde os en „bekvem kristendom". Denne fristelse måtte Jesus modstå og det samme må vi gøre. Han levede en meget ubekvem tilværelse, og jeg tror, at det samme ofte er tilfældet for os, når vi påtager os hans navn.

Den ondskab, der er nemmest at genkende, er formodentlig den som gør åbenlyst oprør mod Himlen, således som Satan gjorde det før verdens skabelse – da han med fuldt overlæg gik imod Gud. Lige fra Kains tid til vore dages nationale og internationale fjendtligheder, har Satan forsøgt at lokke de børn til hvem et løfte er givet, til en voldelig og ødelæggende afvisning af evangeliet og dets lærdomme. Det er en grov form for synd, som verden kun kender alt for godt.

Men Satan bruger også en anden, en mere underfundig strategi, som ikke er så voldelig, ikke så hævngerrig og som ved første øjekast ikke virker særlig skadelig. Men det er netop problemet, fordi denne metode er uhyggeligere. Den kommer som en stille lokken om *større bekvemmelighed*. Den hvisker til alle, der giver sig ud for at være kristne: Nyd et fristende liv,der er nemt og bekvemt.

Vi husker, at da Jesus „havde fastet i fyrretyve dage og fyrretyve nætter", led han til sidst sult.

Så kom Fristeren til ham og sagde: „Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød.

Men han svarede og sagde: ‚Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, som udgår af Guds mund.'

Derefter tager Djævelen ham med sig til den hellige stad og stiller ham på helligdommens tinde og siger til ham:

‚Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned; thi der står skrevet: Han skal give sine engle befaling om dig, at du ikke skal støde din fod på nogen sten.'

Jesus sagde til ham: ‚Der står også skrevet: Du må ikke friste Herren din Gud.'

Atter tager Djævelen ham med sig op på et meget højt bjerg og viser ham alle verdens riger og deres herlighed, og han siger til ham:

‚Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig.'

Da siger Jesus til ham: ‚Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.

Da forlader Djævelen ham, og se, engle kom til ham og tjente ham" (Mattæus 4:1-11)

Jeg tror, at vi dag efter dag, time efter time, bliver fristet i vore tanker – selv sidste dages hellige. Og derfor er disse fristelser, som det også var tilfældet for Kristus, langt mere underfundige. Lad mig kort fortælle om disse fristelser.

„Hvis du er Guds Søn, så sig, at stenene dér skal blive til brød."

Uanset hvad Satan ellers vil gøre, så vil han helt bestemt appellere til vore lyster. Det er langt nemmere for ham at prøve at bruge vore naturlige behov end at kæmpe for at skabe nogle kunstige behov i os. Jesus oplevede en ægte og meget forståelig sult efter den mad, hvorved han skulle opretholde sit jordiske liv. Han havde fastet i fyrretyve dage og fyrretyve nætter. Hvorfor skulle han ikke have lov at spise? Han var tilsyneladende parat til at bryde fasten eller i det mindste meget snart at gøre det. Hvorfor så ikke bare forvandle stenene til brød og spise?

Fristelsen ligger *ikke* i at spise. Han havde spist før, og ville hurtigt komme til det igen, han var nødt til at spise i resten af sit jordiske liv. Fristelsen ligger i Satans forslag om at gøre det på netop *denne måde* – for at blive mæt på den nemmeste måde, ved at misbruge sin magt i stedet for at vente til det rette tidspunkt og få mad på rette vis. Det er fristelsen til at være en bekvemmelig Messias.

Hvorfor skal tingene netop gøres på den mest besværlige måde? Hvorfor nægte sig selv den tilfredsstillelse, når man ved at indgå et mindre kompromis kan få den tiltrængte næring? Men Kristus søger ikke at mætte sig med ufortjent brød. Han udsætter at til-

„Hvis du er Guds Søn,
så sig, at stenene dér skal blive til brød."

Lyle Beddes

„Hvis du er Guds Søn,
så styrt dig ned . . . Han skal give sine engle befaling om dig."

Edward Maryon

„Alt dette vil jeg give dig,
hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig."

Sydney E. King

„*Vig bort – Satan*" af Carl Heinrich Bloch. Originalen findes på Frederiksborg slot. Anvendt med tilladelse af Frederiksborg museum.

Da sagde Jesus til ham: ,Vig bort, Satan! thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene.' Da forlader Djævelen ham.

(Mattæus 4:1-11)

Han levede en meget ubekvem tilværelse, og jeg tror, at det samme ofte er tilfældet for os, når vi påtager os hans navn.

fredsstille sin sult i det uendelige, om nødvendigt, fremfor at gøre det ved noget, som ikke er hans.

Sex er også en stor og hellig fysisk tilfredsstillelse, som vi er skabt til at nyde. Det er lige så naturligt som det er indbydende. Gud har skænket os det, for at vi kan blive som Gud. Men vi fik det ikke for enhver pris. Ikke øjeblikkeligt. Ikke bekvemt. Ikke for at fordærve en evig kraft efter behag. Den må fortjenes med tiden, og med selvkontrol. Det er som enhver anden god ting – det er Guds ret at skænke ethvert gode, og ikke Satans. Når en Kristi discipel får denne nedarvede trang, så *må* han eller hun være parat til at sige:

„Ja, men *ikke på denne måde.*"

Først når tiden er inde – i forbindelse med kærlighed og inden for ægteskabets rammer. Den rette og hellige, fysiske forbindelse mellem mand og kvinde hører lige såvel til og er faktisk et større led i Guds plan for os, end at få vort daglige brød. Men der er ingen bekvemmelig Messias. Frelse kommer kun gennem selvdisciplin og opofrelse. Jeg beder indtrængende unge såvel som ældre om ikke at give efter for kødets lyster.

„Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned" fra helligdommens tinde

Satan vidste, at helligdommen eller templet var centrum for israelitternes gudsdyrkelse. Det var det tempel, som den lovede Messias skulle komme til. Endog på dette tidspunkt kom mange gående til og fra deres andagt, og mange af dem ville på grund af traditioner, og af mangel på tro, aldrig acceptere Jesus som deres Forløser. Fristelsen, som Jesus blev udsat for, kunne formuleres således: „Hvorfor ikke kaste dig ned på en dramatisk måde, og når så englene griber dig, som der står i skrifterne, så vil store skarer følge dig og tro på dig? De har brug for dig. Du har brug for dem – for at frelse deres sjæle. Det er pagtsfolket. Skulle du ikke hellere tage og hjælpe dem, ved at lade dem se dig kaste dig ud fra dette hellige tempel uden frygt, og uden at komme til skade? Så vidste de, at Messias var kommet."

Denne fristelse er omend mere underfundig end den første. Det er en fristelse af ånden, af lide en personlig sult, som er langt mere reel end behovet for brød. Ville Gud redde ham? Ville han? Ville Jesus blive ledsaget af Gud under denne svære mission, som nu tog sin begyndelse? Før han gik i gang med eventyret, burde han måske få en endelig forsikring om dette. Hvorfor ikke få en åndelig bekræftelse, skabe sig en loyal menighed og give Satan igen ved at appellere til Guds magt? Lige på stedet. På den nemmeste måde. Fra helligdommens tinde.

Men Jesus afviste den åndelige fristelse. Fornægtelse og afstandtagen er også en del af guddommelig forberedelse. Han ville vinde tilhængere og han ville få vished. Men *ikke på denne måde.* Han havde endnu ikke gjort sig fortjent til de omvendte eller den bekvemmelighed, han så rigt fortjente. Hans mission var knap nok begyndt. Belønningerne ville komme efterhånden. Men selv Guds Søn måtte vente.

Derfor beder jeg jer om at være tålmodige med hensyn til det åndelige. Jeres tilværelse har måske formet sig anderledes end min, men jeg tvivler på det. Jeg har måttet kæmpe for at få at vide, hvordan jeg står hos Gud. Som ganske ung syntes jeg, at det var svært at bede og endnu sværere at faste. Min mission var ikke nem. Under mine studier kæmpede jeg hårdt, blot for at opdage at jeg også måtte kæmpe videre bagefter. Som voksen har jeg grædt og været syg efter at få vejledning. De gode resultater synes på ingen måde at være kommet nemt til mig, men jeg har levet længe nok til at være taknemmelig for dette.

Det blev bestemt, at vi skulle lære vor værdi at kende som Guds børn, *uden* at opleve noget så dramatisk

Vær glad for de åndelige byrder I får, for Gud taler til jer gennem dem, og han bruger jer til at udføre sit arbejde, dersom I er gode til at bære dem.

som et spring fra helligdommens tinde. Alt Guds arbejde, bortset fra nogle få profetier, udføres i det stille på meget ubemærkede måder. Og mens I arbejder i det stille, på at lære ham at kende og blive klar over, at han kender jer, investerer jeres tid – om det er praktisk eller ej – vil I virkelig opdage, at Guds „engle (har fået) befaling om (jer), og de skal bære (jer) på hænder" (Mattæus 4:6). Det sker måske ikke lige med det samme. Det sker formodentlig ikke med det samme, men der er en hensigt med at det tager tid.

Vær glad for de åndelige byrder I får, for Gud vil samtale med jer gennem dem, og han bruger jer til at udføre sit arbejde, dersom I er gode til at bære dem.

Hvis det skulle ske, at byrden bliver tungere jo større anstrengelser I gør jer, så fat mod. Således er det gået for de bedste mennesker, der nogensinde har levet.

Under visse skuffelser går Satan direkte til sagen. Hvis han hverken kan friste os fysisk eller åndeligt, giver han simpelthen Frelseren og os et direkte forslag. Når vi står på et højt sted, med udsigt til alle verdens lande, siger han til os: *„Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig"* (Mattæus 4:9).

Når han ikke kan være underfundig, giver han i stedet et strålende tilbud. Men disse riger er ikke hans til at forære væk. Han spørger ganske enkelt den store Jehova, Himlens og jordens Gud: „Hvad forlanger du? Billigt brød, afviser du. Messiansk dramatik afviser du, men intet menneske kan modstå verdslig rigdom. Sig hvad du forlanger." Da Satan for første gang viste sin troløshed, fremlagde han sin urokkelige tro på, at man kan købe alt i denne verden for penge.

En dag skal Jesus regere verden. Her kommer han til at herske over ethvert fyrstendømme og enhver magt. Han bliver kongernes Konge og herrernes Herre. *Men ikke på den måde.* For at nå dertil må han følge en højst ubekvem kurs. Hans vej til nådens trone fører gennem slid, sorg og opofrelse. For ca. syv århundreder siden profeterede Esajas om ham:

„Ringeagtet, skyet af folk, en smerternes mand og kendt med sygdom, én, man skjuler sit ansigt for, agtet ringe, vi regned ham ikke.

Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld . . .

Han blev knust og bar det stille, han oplod ikke sin mund som et lam, der føres til at slagtes . . . han oplod ikke sin mund" (Esajas 53:3, 5, 7).

Er det virkelig så svært at fortjene en plads i Guds rige? Der er selvfølgelig en nemmere måde. Kunne vi ikke betale os til den? Der er sat *en pris* på enhver mand og enhver kvinde – er der ikke? Vi spekulerer somme tider på det. Men nej – det er ikke alle der er *sat* pris på. Der er noget som *ikke* kan købes for penge. Penge og berømmelse og jordisk herlighed hører ikke med til vore evige standarder. Penge, berømmelse og jordisk herlighed kan føre til evige lidelser.

Selv om denne kirke, og du og jeg, hver især har god brug for midler til at føde og klæde os for, og til at fremme arbejdet i riget, så behøver vi ikke at sælge vore sjæle for at få dem. Der er mange i verden i dag, som forsøger at involvere andre i ukloge forretninger eller i „deres livs chance". Sådanne muligheder tilbyder ofte noget for ingenting – bekvemme måder at tjene hurtige og store penge på, uden særlig store anstrengelser. Desværre er der mange pålidelige mennesker, som er blevet vildført af forræderiske og bedrageriske mennesker. Vi kan få vor del af jordens rigdomme, men *ikke på den måde*.

En passende, nødvendig indkomst, en skoleuddannelse eller andre ærlige bestræbelser har stor betydning. Hårdt arbejde, ærlige forsøg og goder efter fortjeneste, er anstrengelserne værd og værd at vente på. Og det vil komme, ofte før end du tror. Men det bliver ikke nemt, og det bliver ikke bekvemt.

Det er ikke nemt at klare sig uden fysisk tilfredsstillelse, åndelig vished eller materielle goder, men det er vi somme tider nødt til, eftersom der ikke er nogen skriftligt garanti for bekvemmeligheder i vor kristne pagt. Vi skal arbejde hårdt og handle ret, og somme tider får vi chancen. Og når vi forsøger ihærdigt, og venter på det, som vi aldrig tror vi kan få, *så* kan englene komme og betjene os (se Mattæus 4:11). Jeg beder til, at I må få denne englebetjening i jeres liv, i Jesu Kristi navn. Amen. □

BØRNESTJERNEN

Marts 1989

„MEN SE, JEG SIGER JER,
AT SMÅ BØRN ER FORLØST FRA VERDENS BEGYNDELSE
GENNEM MIN ENBÅRNE."
(LÆRE OG PAGTER 29:46)

ISBN 0107-2145

HISTORIE FRA SKRIFTEN

JESUS BESØGER NEPHITERNE

Paul Mann

Der var intet lys som kunne trænge gennem det tætte, forfærdelige mørke som dækkede jorden. Overalt i landet var der store ødelæggelser. Jordskælv og brande tilintetgjorde den ugudelige del af befolkningen. Man kunne ikke se noget som helst, og det eneste man kunne høre var gråd og jammer.

Efter tre dages forløb spredtes mørket og en masse mennesker samledes rundt omkring templet. De undrede sig over de store ødelæggelser. Mange mennesker kunne huske de tegn der var blevet givet ved Jesu fødsel. De var også klar over, at mørket og ødelæggelserne var en opfyldelse af Samuels profeti om tegnene på Frelserens død.

Pludselig hørte folk en røst, der lød som om den kom fra Himlen. Den lød ikke særlig højt, men den gennemtrængte dem helt, så alt i dem fornemmede budskabet. Det varmede deres hjerter, men de kunne stadig ikke forstå hvad røsten sagde. Så lød røsten igen, men de kunne stadig ikke forstå hvad der blev sagt. Den tredie gang forstod de. Røsten sagde: „Se, min Søn, den elskede, i hvem jeg har velbehag."

Da folk kiggede op, så de en mand, klædt i hvidt, komme ned fra Himlen. Han kom ned og stod midt iblandt dem. Han strakte sin hånd frem og sagde: „Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden."

„Stå op og kom hen til mig," bad Mesteren, „så I kan stikke jeres hænder i min side, og føle naglegabene i mine hænder og mine fødder, så at I kan vide, at jeg er Israels Gud og har lidt døden for verdens synder." Menneskemængden kom frem en for en og følte sårene i hans side, og naglegabene i hans hænder og fødder. De så med deres egne øjne, og følte med deres hænder. Nu vidste de at Jesus Kristus havde givet sit liv, og var opstået. Mængden råbte: „Hosianna! Velsignet være den allerhøjeste Guds navn!" Og så faldt de ned for Jesu fødder og tilbad ham.

Jesus underviste dem om mange af evangeliets vidunderlige principper. Han bad dem følge budene, så de kunne være lykkelige, og han lærte dem om dåb. Han befalede dem at holde op med at skændes og slås, men bad dem elske hverandre, selv deres fjender. Han kaldte 12 særlige mænd, der blev kendt som hans disciple, til at lede kirken. Han talte om de mennesker han havde undervist i Jerusalem, og forklarede at der stadig var andre han skulle besøge. Han sagde til folk: „Gå derfor til jeres hjem og overvej det, som jeg har sagt, og bed Faderen i mit navn, at I må kunne forstå det. I morgen kommer jeg atter til jer."

Folk havde imidlertid så stor kærlighed til ham at de fik tårer i øjnene. De ville gerne have, at han skulle blive noget længere, derfor blev han. „Har I syge blandt jer?" spurgte Frelseren kærligt. „Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem." De bragte de syge til ham og han helbredte dem en for en. Folk var så glade og lykkelige at de faldt ned for Kristus, kyssede hans fødder og badede dem med deres tårer.

„Kom med jeres små børn," sagde Jesus. Da børnene var samlet omkring ham, sagde han: „Knæl ned på jorden." Så knælede Jesus ned sammen med de trofaste børn og bad. De ting han sagde var så forunderlige, at de ikke kan nedskrives. Da Jesus var færdig med at bede, fyldtes menneskemængden med glæde, på grund af den hellige oplevelse.

„Salige er I for jeres tros skyld," forklarede Mesteren. „Og se, min glæde er nu fuldkommen." Så græd Jesus af glæde.

En for en velsignede Jesus disse prægtige børn. Så bad han for børnene og græd atter. Børnene havde så stor tro og kærlighed til Jesus at Himlene åbnedes, og der kom engle ned og velsignede dem. Englene omringede børnene og betjente dem.

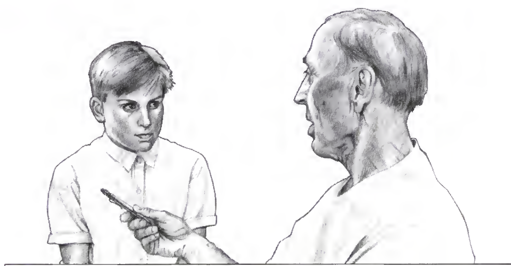
Frelseren gav derpå folk nadveren, og forklarede dem at de skulle tænke på ham når som helst de nød nadveren. Han sagde også: „Bed altid til Faderen i mit navn i jeres familie, så jeres hustruer og børn må blive velsignet."

Da Jesus havde velsignet disciplene og givet dem magt til at handle i hans navn, overskyggede en sky folkemængden, og Jesus steg til himmels. Men folk huskede hans besøg, og de ting han havde lært dem. Og de lærte derpå deres børn og børnebørn om evangeliet. På grund af disse lærdomme var der fred blandt folket de næste 170 år. ☐

(Denne historie findes i 3 Nephi 11-18)

Ann S. Bushman

EN FORSTÅENDE VEN

Mark følte sig noget beklemt, da han satte sig, på stolen i sit klasseværelse. Det var den tredje skole, han skulle begynde i indenfor de sidste få år. Og selv om den første skoledag i en ny skole altid er den sværeste, så var han ked af noget, som var endnu sværere for ham: Hans bedstefar var død. Ingen i Marks familie kunne forklare, hvad der sker et menneske, når det dør.

Han lagde mærke til at pigen, ved det andet bord, stirrede på ham. *Hvad glor hun på?* tænkte han. Han fik lyst til at skære ansigter ad hende, men han tog i stedet sin nye notesbog og den slidte skrueblyant, som han havde fået af sin bedstefar.

„Den skal du have, Mark," havde hans bedstefar sagt. „Den har jeg haft i mange år. Jeg har brugt den til at nedskrive mine bedste ideer og tanker i min dagbog. Jeg har oplevet nogle skønne eventyr, når jeg har været på jagt efter ideer, og jeg tror, at du nu er parat til at begynde dine egne undersøgelser."

Men bedstefar, tænkte Mark, *du er endnu ikke færdig med dine eventyr! Og hvordan skal jeg kunne undersøge noget alene? Du må ikke forlade mig, bedstefar.* Men Mark sagde bare lige så stille „tak"!

Men bedstefar fik ikke flere af disse eventyrlige oplevelser. En vinterdag stod Mark fortvivlet og hjælpeløs ved siden af den tavse grav. Selv bedstefars skrueblyant i hans lomme var ham ikke til megen trøst.

Mark kom igennem den første dag i skolen ved at undgå alle og enhver. Efter skoletid gik han alene hjem. Da han var nået næsten hjem, kom der én hen på siden af ham. Den pige, som stirrede på ham i klassen, kom helt hen og gik ved siden af ham.

„Hej," sagde hun. „Jeg hedder Sara. Du er ny her, er du ikke?"

„Jo," sagde Mark, mens han borede hænderne dybere ned i sine lommer og trak på skulderen.

„Jeg bor her på hjørnet, ikke ret langt fra jeres hus," sagde hun. „Det er dejligt, at der nu er én på min egen alder her på vejen. Jeg er glad, fordi I er flyttet ind her." I begyndelsen var Mark tilbageholdende, men Sara bad ham med til noget næsten hver eneste dag efter skoletid. Deres bedste fritidsfornøjelse var at udforske skoven bag det hus, hvor hun boede. De talte meget sammen og blev stadig bedre venner.

„Lad os tage ud på en tur," foreslog Sara en eftermiddag. „Jeg ved et sted, hvor der er en bæk, der er så dyb, at den er fuld af fisk. Kan du lide at fiske, Mark?"

„Det har jeg før gjort," sagde Mark, og blev pludselig alvorlig. Han havde ikke brugt sin fiskestang, siden bedstefar blev for svag til at tage med ham ud at fiske.

En søndag morgen mødtes de tidligt og tog ud til en bæk i nærheden. „Her er virkelig smukt," sagde Mark. Han følte sig næsten helt glad.

De satte madding på krogen og kastede snøren i vandet.

Kort efter bøjede Marks fiskestang sig halvt sammen. Han blev stående solidt på sine fødder og begyndte at hale en stor, spraglet ørred i land.

Matt Kesler

„Det er den største ørred, jeg nogensinde har set!" råbte Sara. Da Mark havde fået fisken på land, tilføjede hun: „Du må være forfærdelig gammel, siden du er så stor. Jeg vil vædde på, at det er en bedstefar!"

Mark blev helt kold indvendig. Han så på fisken. *En bedstefar. Og han var lige ved at slå den ihjel.* Han bøjede sig ned, tog fiskekrogen ud af den panikslagne fisk, og smed den i vandet igen.

„Hvorfor gjorde du det?" spurgte Sara.

„Jeg kunne ikke lade den dø. Det var en bedstefar!" Hans øjne fyldtes med tårer, selv om han kæmpede for at holde dem tilbage.

„Men Mark dog," sagde Sara, „hvad er der i vejen?"

„Det er min bedstefar," sagde Mark grådkvalt. „Han døde sidste vinter. Jeg savner ham så meget. Jeg kan ikke forstå, hvorfor han skulle dø. Jeg ved ikke, hvor han er nu, eller om jeg nogensinde får ham at se mere."

Sara tog Marks hånd. „Du får ham at se igen, Mark," sagde hun. „Jeg ved hvorfor han døde, og jeg ved hvor han er."

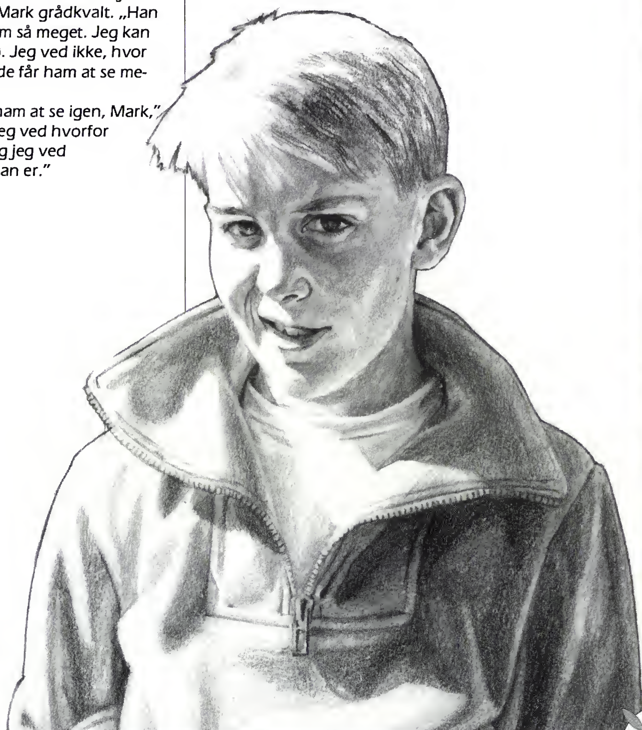
Mark så forundret op på hende. „Hvor?" hviskede han. „Hvor er han?"

„Hans legeme er dødt," forklarede Sara, „men hans ånd lever i åndeverdenen." Hun smilede til Mark: „Troede din bedstefar på Jesus?"

„Ja," sagde han. „Det gjorde han. Jeg ved ikke ret meget om Jesus, men bedstefar fortalte mig en gang om nogle af sine bedste tanker fra Bibelen. Bedstefar elskede gode ideer."

„Nu skal jeg fortælle dig om én af Jesu lærdomme," sage Sara. „Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø" (Johannes 11:25-26).

„Ser du," fortsatte Sara, „det er kun din bedstefars legeme, der er død. Hans ånd lever stadigvæk. Jesus har gjort det således, at din bedstefars ånd en dag vil vende tilbage til sit legeme, og så vil han leve igen. Det var derfor Jesus sagde, at han er opstandelsen og livet."

„Tror du virkeligt på det?"

„Ja, det gør jeg," sagde Sara.

„Hvorfor?" spurgte Mark.

„Fordi min far døde for to år siden. Først troede jeg aldrig, at jeg nogensinde kunne blive glad mere. Jeg savnede ham så meget. Det gør jeg stadig, men jeg er ikke bedrøvet mere. Min far troede på Jesus, og det gør jeg også. Min mor hjalp os med at lære dette skriftsted udenad, for at vi kunne blive trøstet."

„Sara, vil du også lære mig det skriftsted?" spurgte han.

„Selvfølgelig," sagde Sara. „Jeg skrev det ned i min mindebog, den dag min far blev begravet."

„Min bedstefar skrev dagbog. Han har givet mig den skrueblyant, som han skrev dagbog med, men jeg er ikke selv begyndt på det endnu. Måske vil jeg begynde i dag. Har du flere gode skriftsteder, som jeg kan skrive ned?"

„Masser," sagde Sara. „Jeg kan faktisk give dig en hel bog med skriftsteder, når vi kommer hjem. Så kan du bruge din blyant til at understrege dem i bogen, for der er alt for mange til, at du kan skrive dem af."

„Hvad er det for en bog?" spurgte Mark.

„Det er Mormons Bog," sagde Sara.

Da Mark så på hendes strålende smil, blev han helt varm i hjertet.

„Mormons Bog," gentog han. Han havde aldrig hørt om den før. *Men hvis denne Mormons Bog kunne hjælpe Sara til at blive glad,* tænkte han, *så kunne den måske gøre det samme for mig.* □

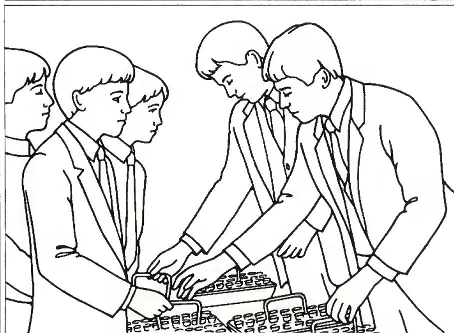
Beth M. Whittaker

VÆR TAKNEMMELIG FOR NADVEREN

Pat Graham

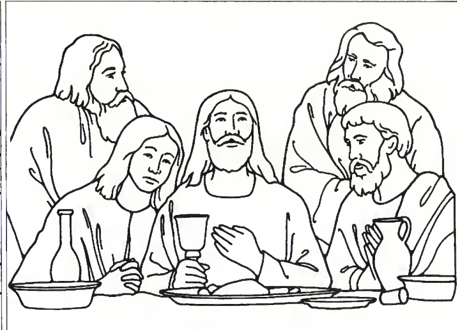

Nadveren er en velsignelse, og vi kan vise vores taknemmelighed for den ved at være ærbødige, mens nadveren bliver forberedt og uddelt. Ærbødighed under nadveren betyder blandt andet at tænke på Jesus og på det, som han har lært os. Når vi tager nadveren, så viser vi, at vi er villige til at holde hans bud og altid erindre ham. Jesus Kristus har åbenbaret nadverordinansen ved forskellige lejligheder. Klip henvisningerne og billederne ud. Læs de nævnte skriftsteder og sæt billeder sammen med de skriftsteder, som omtaler dem. Farvelæg billederne og læg dem i den rækkefølge, som du mener begivenhederne skete.

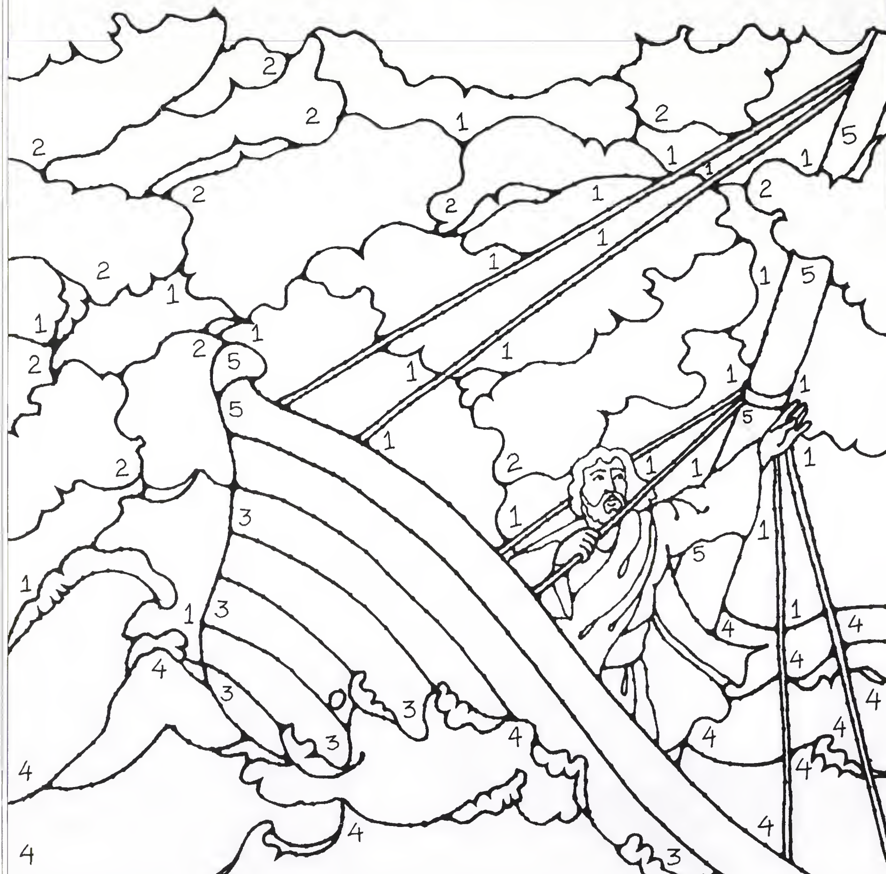
Lære og Pagter 59:9	Lære og Pagter 20:75-79
3 Nephi 18:6-11	Lukas 22:19-20

FARVESIDE

JESUS STILNER STORMEN

D. A. Stone

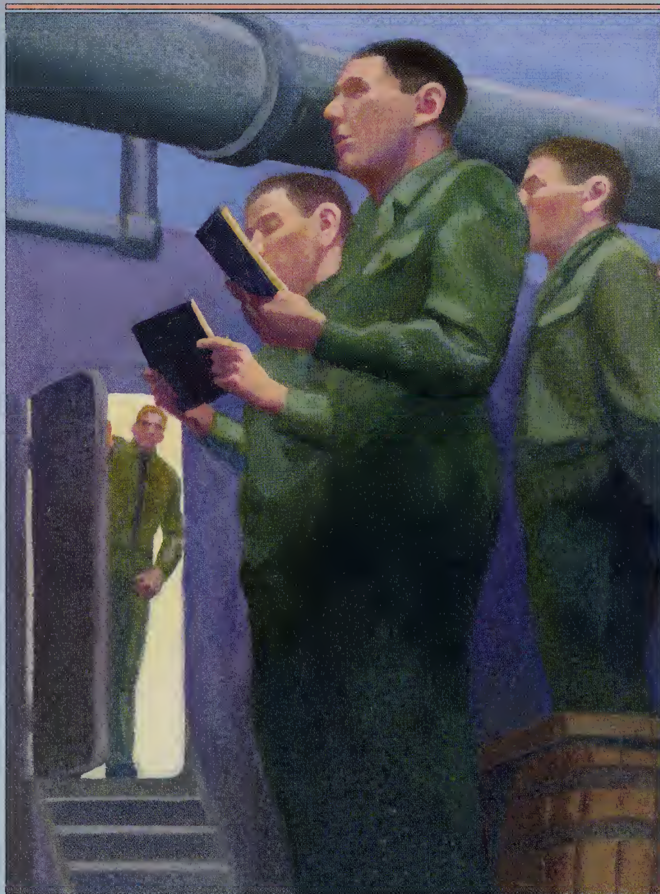
En dag, da Jesus og hans disciple sejlede i en båd, blev det et forfærdeligt stormvejr. „Mester, Mester, vi går under," råbte disciplene. Men de gik ikke under, for Jesus rejste sig op og truede ad stormen, så den lagde sig. Disciplene fyldtes med undren og sagde til hinanden: „Hvem er dog han, siden han byder både over storm og sø, så de lyder ham?" (se Lukas 8:22-25). (Farvelæg de nummererede felter i forskellige kulører. Farv for eksempel alle felter med nr. 1 i én farve, alle felter med nr. 2 i en anden farve osv.).

James C. Christensen

Vi var 2500 mennesker ombord på skibet, og kun tre af os var sidste dages hellige. Vi ønskede fremfor alt at mødes ved vort eget nadvermøde.

Ralph Mortensen

Mark Buehner

FELTPRÆSTEN ÆNDREDE MENING

Der var krig. Vi sagde farvel til vore kære og gik op ad rampen til *Sea Ray*, et af flådens handelsskibe, som lå i havn ved San Francisco i Californien. Det ville tage os 45 dage at nå vort bestemmelsessted.

Vi var 2500 mennesker ombord på skibet, og mindst tre af os var sidste dages hellige. Vi ønskede fremfor alt at mødes til vort eget nadvermøde.

Vi spurgte skibets feltpræst, om vi måtte benytte kirkesalen til vore møder. Det overraskede os, at han sagde, at han ikke havde tid til at lede et specielt møde for så få. Vi måtte deltage i de møder, der blev holdt for andre troende.

Vi forklarede, at vi ville lede vore egne møder, og at vi kun ville bruge kirkesalen på et tidspunkt, hvor ingen andre brugte den. Han fastholdt, at vi var for få til at få gavn af at optage kirkesalen. Vi sagde, at det ville være gavnligt for os tre.

Vi blev ved med at spørge. Han blev ved med at sige nej. Til sidst gik han, fast besluttet på, at vi

måtte gå til en af de allerede berammede gudstjenester.

Vi begyndte så at lede efter et sted på det overfyldte skib. Dækket var optaget af soldater, som foretrak den friske havluft fremfor de overfyldte og indelukkede kahytter. Da vi havde undersøgt skibet fra ende til anden, blev vi enige om, at den eneste måde, vi kunne holde møde på, var ved at vi satte os i skrædderstilling på den snævre plads ved skibets skorsten og studerede i skrifterne. Der var for mange mennesker og ikke ro nok til, at vi kunne nyde nadveren, synge og bede, men vi kunne da i det mindste være sammen.

Mens vi sad og drøftede vore planer, lød en stemme over skibets højttaler: „Der vil være gudstjeneste klokken 18 i lokale 45 for alle sidste dages hellige." Vi var forbløffede, men glade for at vi havde fået et sted at mødes, og vi spekulerede på, hvad der mon havde fået feltpræsten til at ændre mening.

Klokken var næsten 18, så vi skyndte os ned ad trapperne og kom ind i et rum, der havde været lager for fødevarer. Det store lokale var fyldt med tykke planker og små trætønder. Der var ingen møbler. Men vi var glade for at have et sted, hvor vi kunne modtage nadveren, synge og bede.

Vi begyndte at lave bænke af planker og tønder. Inden længe kom nogle unge mænd ned ad trappen. De var i feltuniform, og de spurgte om det var her, der blev afholdt møde for sidste dages hellige. De hjalp os – lokalet blev hurtigt omorganiseret og stod parat til nadvermødet. Da vi talte efter, var der 30 af os ved vor første møde i et lokale, som blev vort specielle lokale under dækket.

Vi gjorde alt for at få et helt specielt nadvermøde og anvendte sangene og nadverbønnerne fra soldaternes udgave af *Evangeliske Principper*. Vi følte Herrens ånd hvile på os, mens vi lyttede til improviserede taler og belæringer. Vi blev rørt i hjertet, efterhånden som vi kom hinanden nærmere i fælles kærlighed til vor himmelske Fader og hans elskede Søn. Erindringer om familie og hjem blev levende og varme.

Vi holdt sammen efter mødet, vi ønskede ikke at vor tid sammen skulle få ende. Det var det nærmeste vort hjem vi kunne komme, mens vi var på havet. Hele ugen glædede vi os til det næste nadvermøde. Disse møder blev lyspunkter, som hjalp os igennem nogle tungsindige dage.

Vi fortsatte med at holde møder søndag efter søndag. Uvist af hvilken grund havde møderne tiltrukket sig feltpræstens opmærksomhed og nysgerrighed. Da vi samledes til fastemøde den første søndag i januar 1945, så vi til vor forbavselse skibets feltpræst komme ned ad trapperne til vort lokale. Han spurgte, om han måtte deltage i vort møde, og vi bød ham velkommen.

Mænd klædt i feltuniformer bøjede hovedet i ærbødig bøn, sang salmer, velsignede nadveren og nød disse symboler i ydmyghed og oprigtighed.

Efter nadveren rejste mændene sig én for én og bar vidnesbyrd, opfyldt af taknemmelighed for gode forældres belæringer, for hjem, hvor de under deres opvækst havde oplevet kærlighed, morskab og lykke, fordi Jesu Kristi gengivne evangelium fandtes på jorden, og fordi der fandtes levende profeter.

Efter mødet kom feltpræsten hen til os og spurgte om han måtte tale ved vort næste møde. Uden at tøve gav vi ham lov til dette.

Det blev søndag, og da nadveren var forbi, overgav vi tiden til feltpræsten. Han stillede sig op foran os, mens vi sad på vore planker og tønder. „Jeg ved ikke, hvem I er, eller hvad I gør her, men hvem I end er, og hvad jeres mission end er, så vær venlig at fortsætte den," sagde han. I alle de år jeg har studeret til præst, og ved alle de gudstjenester jeg har ledet, og ved alle de kirkeråd jeg har deltaget i „har jeg aldrig været så åndeligt opløftet, som jeg var sidste søndag ved jeres møde. Vær venlig at fortsætte med at være det eksempel for andre, som I har været her."

Vi var imponeret over den tydelige forandring, der var sket i mandens hjerte og sind med hensyn til de sidste dages hellige.

Hver eneste søndag fortsatte vi vore møder i vort hellige lokale, indtil vi nåede vort bestemmelsessted, hvor vi spredtes til vore forskellige opgaver. Siden da har jeg ofte tænkt på feltpræsten og på, hvor han mon er i dag. Jeg er taknemmelig, fordi han gav os et sted, hvor vi kunne mødes. Og jeg er taknemmelig for de særlige møder vi holdt i lokalet „under dækket".

Skolebestyrer Ralph Mortensen bor i Alamosa, 1. ward, Alamosa stav i Colorado.

I DET ØVERSTE VÆRELSE

Marvin K. Gardner

Vi klatrede ivrigt op ad trinene til det øverste værelse – der hvor Kristus ifølge overleveringerne spiste sit sidste måltid. Under vores korte ophold i Jerusalem, så vi – en gruppe amerikanske studenter og lærere – tegnene på tidligere krige, men også visse opmuntrende tegn på fred og håb i denne hellige by, hvor der endnu ofte flyder blod. Nu var vi kommet op i det øverste værelse, for at mindes de stille stunder, som Frelseren tilbragte her under den sidste påske i sit liv.

Da vi stod forsamlet i det store, højloftede lokale med de yndefulde buer, blev vi klar over, at dette ikke var stedet, hvor denne hellige begivenhed fandt sted: den bygning, vi befandt os i, var bygget af fransiskanermunke i 1300-tallet, på det sted, hvor overleveringerne sagde, at begivenheden havde fundet sted.

Men det betød ikke noget. Jesus Kristus fejrede *virkelig* sin sidste påske i det øverste værelse et sted i denne by, han tvættede *virkelig* apostlenes fødder, han uddelte *virkelig* nadveren til dem, og han opfordrede dem *virkelig* til at „elske hverandre" (Johannes 13:34). Vi tilbad Guds Søn, og de begivenheder, der skete i hans liv, fandt virkelig sted. Omgivelserne var ikke det vigtigste.

En fremmeds tre ord, mindede mig om Frelserens påskebudskab

Mark Robison

Når som helst vi standsede på et bibelhistorisk sted, håbede vi på at få tid og tilstrækkelig ro til at læse i skrifterne og synge sammen. Nogle gange var vi uforstyrrede, andre gange kom der andre turistgrupper, og vi flyttede os høfligt – eller gik hen til siden, så vi ikke stod i vejen. Eftersom tiden var kostbar under vort besøg i det hellige land, håbede vi på så få forstyrrelser som muligt.

Da vi alle stod forsamlet i det øverste værelse, begyndte én fra vores gruppe at læse Kristi ord i Det Nye Testamente, hvorpå vi alle begyndte at synge „Elsker hverandre". Mens vi sang, kom andre besøgende ind i lokalet. De blev anført af en præst med skæg og en lang, brun kofte, og de talte et sprog som jeg ikke forstod.

Jeg må indrømme, at mens vi sang, tænkte jeg mere på den anden gruppe end på sangteksten. Nu de var kommet, måtte vi trække os tilbage. Og jeg spekulerede på, om de betragtede vores sang og vores nærværelse som en forstyrrelse af deres korte besøg i dette værelse.

Vi gjorde os færdige og gik uden et ord. Idet jeg gik forbi præsten, vendte han sig uventet imod

os og sagde med accent, tre korte ord: „Gud velsigne jer."

„Gud velsigne jer." Ordene virkede som andet og mere end en almindelig hilsen. De lød som en bøn – en velsignelse, givet i venlighed af en fremmed i et land, der har kendt mere til intolerance end til fred. Måske var han blevet rørt, da vi i vores enkle sang brugte Frelserens ord. Måske gav han blot udtryk for sin gode vilje over for en gruppe med-kristne. Hans ord bragte i hvert tilfælde den ånd med sig, som lå i Frelserens ord ved dette påskemåltid – de ord som vi netop havde sunget, og som jeg ikke havde lagt mærke til.

Da jeg gik ned ad trapperne til den travle by, nynnede jeg atter sangen for mig selv – i taknemmelighed til en fremmed, en ven, som venligt mindede mig om dens budskab. ☐

"The Last Supper," by Carl Heinrich Bloch Original at the chapel of Frederiksborg Castle, Denmark. Used by permission of the Frederiksborgmuseum.

Perry Van Schelt

Præsident Brigham Young har engang sagt noget, som har gjort stort indtryk på mig. I et roligt øjeblik, hvor han sad sammen med sin sekretær og to andre, spurgte én af dem: „Præsident Young, hvordan kan det være, at Herren ikke altid står på vores side, skaber lykke over hele verden og sørger for at folk ikke mangler noget, og tager sig specielt af de hellige? Hvorfor er det somme tider så svært?"

Præsident Young svarede: „Fordi mennesker er bestemt til at blive guder, og derfor skal vise, at de støtter Gud og udvikler deres egne ressourcer, så de kan handle selvstændigt og alligevel være ydmyge." Og så tilføjede han: „Sådan er det, fordi vi skal lære at være retfærdige i mørke" (Brigham Young's Office Journal, 28. januar 1857).

En af mine udfordringer i livet er at lære at „blive retfærdig i mørke". Jeg har skiftevis haft tider med åndelig rigdom og tider, hvor jeg har følt mig forladt. En dag, hvor jeg funderede over dette, skrev jeg følgende i min mindebog: „Mine oplevelser, før jeg tilsluttede mig kirken, gjorde, at jeg forventede, at jeg efter min dåb hele tiden ville føle mig åndeligt på toppen. De sidste ti år har lært mig noget andet. I stedet for har jeg opdaget, at disse bjergtop-oplevelser er adskilt af dale – ja, endog ørkener. Jeg har kæmpet med problemer, der kunne løses på to måder og stridt med modsætninger. Jeg blev forvirret over misforhold mellem evangeliske principper og det praktiske liv. Jeg har ofte flere spørgsmål end svar, og ligesom Nephi føler jeg mig tit spærret inde af de fristelser og synder, jeg så nemt besættes af.

Men efter at jeg har vandret gennem åndelige ørkener, hvor jeg har kæmpet med problemer, har jeg vundet fornyet indsigt og forståelse, og indset hvor begrænset mit udsyn er. Jeg sidestiller ikke længere nemhed og bekvemmelighed med lykke og tilfredshed, og jeg er hen ad vejen blevet bedre til at forstå den fred og glæde, der tales om i evangeliet. Intet under at vor himmelske Fader, som har fuldkommen kundskab, sørger for at vi får åndelige dale såvel som åndelige højdepunkter." □

Carolyn J. Rasmus

ÅNDELIGE DALE

JEG FORNEMMEDE DERES BØNNER

Diana Hudson

Jeg har så ofte været den der bad om, at vor himmelske Fader ville velsigne mine kære. Efter mit „amen" har jeg mediteret i kort tid, og derpå fortsat min dag. Jeg har aldrig tænkt på, hvordan mine bønner påvirkede andres tilværelse, før der var en masse, der bad for mig.

Jeg var gravid og ventede mit tredje barn. Jeg forsøgte at følge min læges råd om at tage den med ro. Min mand var bortrejst, og jeg var helt alene med vores to små børn, da jeg pludselig fik en alvorlig infektion, der betød fare for mit ufødte barns liv. Jeg ringede rædselsslagen til et medlem, som bor i nærheden og bad ham om at give mig en velsignelse. Han og ældsternes kvorumspræsident kom hurtigt efter, og da de salvede mig, følte jeg en vidunderlig ånd tilstede. Et lægebesøg samme eftermiddag gjorde, at jeg atter blev bekymret. Jeg tænkte på, at jeg måske ville tabe barnet, og græd resten af dagen.

Men om natten erstattedes min frygt af den samme trøstende følelse, som jeg oplevede under salvelsen, og jeg fornemmede min families og mine venners omsorg for mit og mit lille barns helbred. Jeg følte, hvordan jeg omsluttedes af deres kærlighed, og at de ønskede, at jeg og mit barn skulle blive raske. Jeg vidste, at de bad for mig, og at deres bønner blev besvaret. Jeg følte mig omgivet af deres kærlighed og det gav mig mod. Denne dejlige følelse forblev hos mig, indtil jeg var helt rask igen.

I resten af min graviditetsperiode fortalte folk mig, at de havde bedt for mig, da jeg var syg. Jeg svarede altid: „Ja, det ved jeg". Og da jeg senere holdt min sunde, nyfødte datter i mine arme, tænkte jeg tilbage på de mirakler, som kan frembringes gennem bøn. □

Diana Hudson bor i Anchorages 11. ward i Anchorages nordre stav i Alaska.

Olinda Reynolds

GÅ UD I ALVERDEN

Formål: At opmuntre søstrene til at deltage i missioneringen.

Før sin himmelfart befalede Herren sine disciple at forkynde evangeliet til alle nationer (se Mattæus 28:19-20; Markus 16:15; Lukas 24:47-48). I vore dage har præsident Ezra Taft Benson givet os den samme befaling. „Verden har brug for evangeliet," sagde han, „og Herren har givet os ansvaret . . . for at udbrede det" (Aprilkonferencen 1986).

Mange søstre vil udføre en mission på et eller andet tidspunkt i deres liv. Mange andre vil undervise deres børn og forberede dem til at udføre en mission. Men hvad enten vi udfører en mission eller ej, så kan vi alle være missionærer ved at være et godt eksempel og ved at tale med vor familie, venner, kolleger og naboer om evangeliet.

Hvis vi skal lære at forkynde evangeliet effektivt, må vi først forberede os ved at studere det. Da profeten Josephs bror, Hyrum Smith, beredte sig til at drage på mission, gav Herren ham dette råd: „Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene" (L&P 11:21).

En enlig søster lærte, hvor vigtigt det er at forberede sig, da en kollega, der ikke var medlem, inviterede hende til frokost og begyndte at udspørge hende om Joseph Smith og Mormons Bog. Selv om det lykkedes hende at fortælle sin kollega om Joseph Smiths første åbenbaring og bære dit vidnesbyrd, så ønskede denne søster ikke desto mindre, at hun havde været bedre forberedt.

Fuldtidsmissionærer studerer og lærer, for at de bedre kan forstå evangeliet. Vi kan gøre det samme. Vi kan også bede om vejledning til at få at vide, hvem vi skulle fortælle om evangeliet. En familie inviterede stavsmissionærerne hjem for at få undervisning i, hvordan de mere effektivt kunne anvende Mormons Bog i deres missionering. De talte også om, hvordan man bringer sine venner ind i fællesskabet. Jo mere familien lærte om at missionere, des ivrigere blev de efter at fortælle andre om evangeliet.

Vi medlemmer af kirken skal „stå som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder" (Mosiah 18:9). Skal vi gøre dette, er vi nødt til at gøre vore omgivelser og hjem til steder, hvor man beder, har fred og underviser, så enhver, der kommer, kan fornemme Herrens Ånd. Hvis Herrens Ånd inviteres ind i vort hjem, så vil vore egne og vor families vidnesbyrd vokse, og vi vil være forberedt på at fortælle om vore følelser for evangeliet, og hvilken forskel det har gjort i vort liv. ☐

Forslag til Besøgslærerinder

1. Læs L&P 18:10-16 og 123:11-17 og tal om, hvordan vi kan gøre vort hjem til et helligt sted, hvor der er skønhed og fred, hvor der gives belæringer, og hvor evangeliet kan deles med andre.
2. Tal om hvordan vi kan blive bedre missionærer, og hvordan vi kan gøre os til venner med ikke-medlemmer og mindre aktive medlemmer.

(Se *Familieaftenen Idé- og håndbog*, siderne 59-63, 90-96, 109-112, 121-125, 162-164, 168, 206, 221-222, 255-256, 270-271, 274-277, hvor der er læsestof om dette emne).

FÆLLES
OM ALT – UNDTAGEN KIRKEN

Renon Klossner Hulet

Da Marie giftede sig med Tony, der ikke var medlem af kirken, var hun sikker på, at han kun i kort tid ville kunne modstå alt det smukke, som findes i den kirke, der har Jesu Kristi sande evangelium. Hun elskede evangeliet, hun elskede ham – disse to ting hørte helt naturligt sammen. Men som årene gik, og der efterhånden var 6 børn, var Tony ikke nærmere ved at blive medlem af kirken.

I al den tid gennemgik Marie de samme lidelser, som mange aktive sidste dages hellige gør, når de gifter sig med mindre aktive eller med ikke-medlemmer. Hendes kærlighed var splittet og kunne ikke forenes.

Evangeliet blev stadig mere kostbart for Marie, da hun blev hustru og mor. Men hun ønskede fremfor alt at kunne tale med sin mand om evangeliets budskab. Somme tider ønskede hun, at hun kunne iværksætte en jordrystelse ved hjælp af sit vidnesbyrd, så han, hendes bedste ven og fortrolige, lige med ét kunne forstå. Både hendes, hendes børns og mands tilværelse var blevet beriget gennem kirkens lærdomme og standarder. Kunne han dog ikke se det?

Selv om hun ønskede, at Tony ville forstå hendes forhold til kirken, kunne hun godt indse, at dersom hun brugte kirken som en hævnakt, ville det skabe splittelse fremfor stabilitet i hendes ægteskab. Det havde hun før set, når mænd og deres hustruer forsøgte at tvinge hverandre ind i et sådant forhold – resultatet blev kun vrede og oprør.

Marie havde besluttet sig til ikke at fremtvinge en situation, hvor hun måtte vælge mellem kirken og sin mand, så kirken og hendes mand blev fjender. Hun måtte fremfor alt alliere sig med evangeliet og derigennem lære, hvordan hun skulle elske, forstå og tilgive.

Hun syntes, at ved siden af hendes eget personlige forhold til Gud, var et godt ægteskab noget af det helligste for en mand og hans hustru,. Hun blev enig med sig selv om, at Tonys omvendelse til kirken ikke måtte være hendes største mål, og at hendes ægteskab ikke skulle ofres på dette alter. „Efter ti års skuffelser," siger hun, „besluttede jeg mig til at holde op med at presse Tony til at tilslutte sig kirken." Før vi blev gift, var mine forældre meget oprevet over vor forlovelse. De prøvede hårdt at tage modet fra os, men fra det øjeblik vi blev gift, holdt deres modstand op, og de støttede os 100% i deres kærlighed og støtte til os. Jeg skulle have fulgt deres gode eksempel år tidligere.

„En dag sagde jeg til Tony: ‚Du betyder mere for mig end noget som helst andet, uanset om du er tilsluttet kirken eller ej.' Lige siden har vi været lykkeligere sammen, og jeg har følt større fred.

Tony behandler mig godt. Han har gode egenskaber og han er ærlig. Men jeg havde medlidenhed med mig selv, fordi han ikke var medlem af kirken. Jeg besluttede mig til at holde op med at beklage mig og begynde at være taknemmelig. Det er ikke kirken, der får et ægteskab til at fungere – det er kærlighed, godkendelse og gensidig tillid. Kirken er en vejledning, ikke en garanti."

Kirkens ledere råder hele tiden unge mennesker til at gifte sig inden for kirken. Som præsident Spencer W. Kimball har påpeget: „Religiøse uligheder indebærer større konfliktområder. Loyalitet over for kirke støder sammenmed loyalitet over for familien. Børnenes tilværelse bliver ofte frustreret . . . uden en fælles tro ligger der vanskeligheder for ægteskabet forude" (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 215). Af disse og lignende årsager,

David Hoeft

bør det være et mål for ethvert enligt medlem af kirken, at blive gift inden for kirken. Men af en eller anden grund sker det somme tider, at medlemmer forenes med ikke-medlemmer eller mindre aktive. I såfald vil de valg, som angår kirken, være begrænset, men der er stadig visse beslutninger som de kan træffe sammen. De kan blandt andet beslutte sig til at være tålmodige, kærlige og trofaste.

Præsident Kimball har skrevet om det, som man retteligt bør koncentrere sig om i ægteskabet:

„Herren siger det, så det ikke er til at tage fejl af: ‚Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden' (L&P 42:22). . . .
Ordene ingen anden udelukker enhver anden og alt andet . . .

Ægteskabet forudsætter et fuldstændigt tillids- og troskabsforhold. Enhver ægtefælle tager partneren, med den forståelse, at han eller hun hengiver sig fuldstændig til sin ægtefælle og vil styrke, vise loyalitet, agte og elske ham eller hende af hele sit hjerte, af al sin styrke og med al sin værdighed . . . Ligesom vi bør have ‚øjet alene henvendt på Guds ære', således bør vi også have vore øjne, øren og vort hjerte alene henvendt på vort ægteskab og vor ægtefælle og vore børn" (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972, s. 142-43).

En ung pige i kirken, Joanne, giftede sig med en mand, som enhver syntes var hende uværdig. Han var afhængig af alkohol og sløset med sine penge. Der opstod næsten med det samme problemer i ægteskabet. Men Joanne syntes at være i besiddelse af en fortryllende evne til at være lykkelig.

Efterhånden som årene gik, blev Joanne endnu mere tålmodig fremfor at blive bitter og stille sig i forsvarsposition. Hendes børn blev opdraget i kærlighed, og hun lærte dem at være kærlige og gode mod hinanden, samt mod hende og mod deres far. Fem af de otte børn drog på mission og alle blev gift i templet. Hendes mand accepterede på mirakuløs vis evangeliet og blev døbt året før han pludselig døde.

Hvad var nu årsagen til denne forunderlige ændring?

Joannes søster siger: „Joanne tillod aldrig sine børn eller nogen som helst anden at tale negativt om deres far. Somme tider kom han først hjem mellem klokken 2 og 3 om morgenen. Så vækkede min søster børnene og sagde: ‚Jeres far er kommet hjem! Kom og kys ham og vis ham, at I elsker ham!'"

Thi den vantro mand er helliget ved sin hustru, og den vantro hustru er helliget ved broderen (King James version: manden) . . . Thi hvor ved du, hustru, om du kan frelse din mand? eller hvor ved du, mand, om du kan frelse din hustru?

(1 Korinter 7:14, 16)

Da børnene blev ældre og spurgte deres far, hvorfor han gjorde som han gjorde, sagde hun: „I må ikke dømme jeres far, kære børn. Han har endnu ikke evangeliet. Det eneste vi kan gøre er at holde af ham og tilgive ham. Han er en god mand, og han er denne families overhoved."

Men var hun lykkelig?

Joannes søster siger, at „hun udstrålede lykke over for sin familie, over for os og alle andre. Men jeg er sikker på at hun led. Jeg ved også, hvor meget hun ønskede at hendes mand ville tilslutte sig kirken."

Joanne taler om, hvordan det var at blive sammen med en mand, som mange kvinder ville vende ryggen:

„Jeg tænkte aldrig nogensinde på at svigte min kærlighed og loyalitet til min mand. Han var et meget godt menneske, selv om han begik dumheder. Han havde kærlighed til sin næste. Han hjalp andre i nød. Vi havde somme tider et menneske og ind imellem hele familier boende hos os, fordi min mand vidste, at de var arbejdsløse og manglede et sted at være.

Vi havde stor og ægte kærlighed i vores familie. Jeg ved, at han elskede mig og børnene, og at han var stolt af os. Det var vores børns gode eksempel, der bragte ham ind i kirken. Den dag han blev døbt var den dejligste dag i mit liv." Det skete først, da de havde været gift i 28 år.

Ligesom Joanne var min mor gift med en mand, der ikke var medlem. Vores biskop rådede hende til at sætte sin kærlighed til min far, der ikke var medlem, over alt andet, og under mine brødres og min opvækst så

vi, hvordan hun helligede sig dette råd. Biskoppen rådede hende endvidere til ikke at ærgre sig eller føle samvittighedsnag over at hun måtte begrænse sin aktivitet i kirken, fordi min far gjorde vrøvl over den megen tid, hun var borte hjemmefra på grund af kirken.

Mine forældre var pligtopfyldende over for familien. Vi havde et fredfyldt hjem, hvor ingen dømte hinanden. Selv om min far aldrig tilsluttede sig kirken, respekterede han den og nærede ingen dårlige følelser imod den. Med stolthed støttede han mig oven i købet økonomisk under min mission i Venezuela og Colombia.

Vi havde dog vores vanskelige og smertelige stunder. Jeg husker den dag, hvor mine forældre sad bedrøvede og ventede uden for templet, mens jeg blev viet derinde. Men de respekterede alligevel min beslutning og stod glade ved siden af min mand og mig, under bryllupsreceptionen, som de holdt til ære for mig. Jeg har ofte været bedrøvet over, at min far ikke var medlem, og jeg har hele mit liv bedt til, at han en dag ville tilslutte sig kirken. Jeg er dog meget taknemmelig for, at min mor aldrig ringeagtede ham, og at hun viste mig et vidunderligt eksempel på tolerance og kærlighed.

For ikke-medlemmet eller for den mindre aktive virker skridtet fra det stade hvor de befinder sig og til fuld aktivitet ofte som meget stort. Men nogle er parate til at tage det med små trin ad gangen.

John, et ivrigt medlem, som tilsluttede sig kirken i en sen alder, mistede næsten sin kone ved skilsmisse, på grund af sin begejstring for kirken. Jo mere han forsøgte at overbevise hende, des mere stædig og afvisende blev hun. Til sidst rådede Johns biskop ham til at være mere tilbageholdende og lade kirkens dejlige programmer overbevise hende om deres fordele.

I årene derefter fortsatte John trofast med at komme alene til sine møder, og hans kone blev langsomt mildere stemt over for kirken. Hjælpeforeningen havde gjort et stort indtryk på hende, især hjemkundskabsmøderne, hvor hun tog del i mange minikurser om madlavning og havebrug. Men stadig tilsluttede hun sig ikke kirken.

Når John talte om sin kone, roste han deres ægteskab. Han advarer andre i en lignende situation:

„Benyt aldrig nogensinde evangeliets lærdomme til at ringeagte nogen af dine kære. Jeg tror, at min kærlighed til min kone vil vare evigt. Evigheden er en uendelig lang tid, hvor kærligheden, eksemplet og tålmodigheden kan vinde sejr. Lad i mellemtiden kærlighed og det at acceptere hinanden udvirke sit eget specielle trylleri."

Evangeliet bør være en velsignelse for ethvert ægteskab. Apostlen Paulus fremhævede Jesus Kristus som et eksempel:

„I mænd! elsk jeres hustruer, ligesom Kristus elskede kirken og gav sig selv hen for dem . . .
men hustruen skal have ærefrygt for sin mand" (Efeserne 5:25, 33)

Paulus rådede også kirkens medlemmer, der var gift med ikke-medlemmer, til at være tålmodige og loyale:

„Thi den vantro mand er helliget ved sin hustru, og den vantro hustru er helliget ved broderen (King James version: manden) . . .

Thi hvor ved du, hustru, om du kan frelse din mand? eller hvor ved du, mand, om du kan frelse din hustru?" (1 Korinter 7:14-16).

„Se ind i dig selv, og find vejledning der," rådede en sidste dages hellig hustru, som til tider havde kæmpet med bitterhed i sit ægteskab med en mand, der ikke var særlig aktiv. „Hvis man har forpligtet sig over for Gud og Herren og har sikret sig, at dette forhold er i orden, så vil man have fred i sindet. Alt for mange aktive kirkemedlemmer har en skrækkelig samvittighedsnag, hvis deres ægteskab ikke er helt ideelt, selv om de synes, at de trofast har gjort alt, hvad de kunne."

Dr. Carlfred Broderick bekræfter, at „Herren atter og atter har lovet, at dersom vi gør vores del, så vil intet som helst . . . have magt til at berøve os rigets velsignelser . . . Jeg tror, at Gud ikke kun vil sørge for os, men han vil også sørge for os på den måde, som bringer os størst glæde . . . Hvad vi end bliver tildelt i den sidste ende, så vil det ikke kun være retfærdigt og barmhjertigt, men det vil overstige vor fatteevne for, intet øje har set og intet øre hørt, og (det er) . . . ikke . . . opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham" (1 Korinter 2:9) (*One Flesh, One Heart: Putting Celestial Love into Your Temple Marriage*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, s. 57). □

Renon Klossner Hulet bor i Butler 14. ward, Cottonwood Heights stav, Salt Lake City.

BEHANDLING AF DEHYDRERING

Det er vigtigt, at sidste dages hellige familier kender tegnene på dehydrering og ved, hvordan de kan forebygge og behandle det.

Rundt om i verden er der mange børn og voksne, der lider af problemer, der skyldes dehydrering. Selv i samfund med høj levestandard er der børn som dør, fordi de mangler vand i kroppen, efter at have kastet op eller haft diaré. Når kroppen mister vand, kaldes det *dehydrering*. *Hydrere* betyder at tilsætte vand. *Dehydrering* betyder at miste vand. Hvis vores krop mister mere vand end den indtager, bliver den dehydreret – en tilstand, som er livstruende.

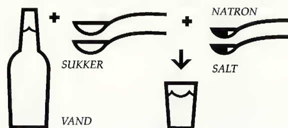
Et barn, der har diaré eller kaster op, bliver nemt dehydreret. Det kan ligeledes ske for et menneske, som er for syg til at indtage tilstrækkeligt med mad og drikke. Mennesker i alle aldre kan blive dehydrerede, men dehydrering udvikles hurtigst og er farligst hos små børn. Ethvert barn, der mister vand under diaré, kan risikere at blive dehydreret.

Det er vigtigt, at alle i en familie lærer at se tegnene på dehydrering, og ved, hvordan man forebygger og behandler det. Mennesker, der er dehydrerede, vil i reglen være tørre i munden eller blive tørstige. Deres urin er sparsom. Måske holder de op med at lade vandet, eller måske bliver urinen meget mørk. De kaster op eller har diaré. Den bløde plet på et spædbarns hoved, vil synke indad. Øjnene synker måske ind i hovedet, og der kommer ingen tårer. Der kan ske et pludseligt vægttab.

Verdenssundhedsorganisationen anbefaler en særlig drik, som gives til mennesker, der er dehydrerede. Denne *genhydrerende* drik er det bedste middel til et menneske, som er dehydreret, fordi den erstatter sukkeret og de salte, som er så vigtige, og som kroppen har mistet.

Dehydrering kan i reglen forebygges, hvis patienten får masser af væske eller noget *genhydrerende* at drikke, ved det første tegn på dehydrering. Det er især vigtigt for små børn med tynd mave.

Genhydrerende drik

2 spiseskefulde sukker, 1/4 teskefuld salt og 1/4 teskefuld natron til en liter vand. Hvis I ikke har natron, kan I bruge 1/4 teskefuld salt mere. Det er meget vigtigt at bruge det nøjagtige kvantum af alle ingridienserne til den genhydrerende drik. Smag på drikken før den gives for at sikre, at den ikke er mere salt end tårer.

Hvis I har det, kan I tilsætte saften fra en appelsin, en moset banan eller vandet fra en kokosnød.

Lad den dehydrerede person få en mundfuld af drikken hvert femte minut, dag og nat, til urinen er normal. En stor person behøver mindst 3 liter væske i døgnet. Et lille barn behøver mindst 1 liter væske i døgnet, eller et glas for hver gang det har haft tynd afføring.

Bliv ved med at give den genhydrerende drik, i små mundfulde, selv om patienten kaster op. Alt det, der drikkes, kommer ikke op igen. Hvis patienten får det værre eller ikke lader vandet inden for 4-6 timer, må I søge kyndig hjælp, så væsken kan indgives som dråber i en blodåre (drop).

Samtidig med den genhydrerende drik gives der fortsat mad – brystbørn ammes. I visse lande kan man købe små poser med „genhydrerende salte", lige til at blande med vand (som regel 1 liter). Disse salte er velegnede, men hvis de ikke fås, kan kloge mødre selv lave deres genhydrerende drik derhjemme. Hvis I ikke har det, som I behøver til en genhydrerende drik, så giv rent vand, frugtsaft eller tynd suppe, indtil I kan få fat i den særlige drik. Det er klogt altid at have ingredienserne til en sådan drik hjemme sammen med det forråd, som den beredte familie bør have ifølge planen. □

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab opfordrer alle familier til at lære, hvordan man identificerer og behandler dehydrering. I hjælpeforeningen kunne man have en miniklasse, hvor man lærer at kende tegnene på dehydrering, og hvordan man laver en genhydrerende drik

Velvilligst stillet til rådighed af Pan American Health Organization

MINDER

Det virker utroligt, at den menneskelige hjerne kan oplagre en kvadrillion oplysningsenheder. Hvis det er sandt, selv hvis man regner med 10-12 fejlenheder, hvordan kan det så være, at det er så svært at lære de 13 trosartikler udenad, missionærlektierne eller det vi lærer i biologiklassen?

Jeg finder det ligeså forbløffende, at der er en så nær forbindelse mellem minder og sindsstemninger, minder og vidnesbyrd, minder og forbilleder, minder og tanker, samt minder og dig. Lad mig fortælle jer nogle tanker om disse fem forbindelser i et evangelisk sammenhæng.

Minder og sindsstemninger

Minder er ifølge eksperterne ofte betinget af vor sindsstemning. De, som kun husker de skuffende oplevelser i livet, har en tendens til at blive bitre og kyniske. De, som kun husker deres fjender og de kræfter, som går dem imod, mister modet. De, som kun husker de ulykker, der er sket dem, vil måske fortsat kæmpe med verden. Men de, der husker det positive og det opmuntrende, forbliver lyse og optimistiske i sindet.

Jeg husker en missionær, som jeg arbejdede sammen med. Han havde en meget ubehagelig måde at opstille tingene på. Han var tilsyneladende helt opslugt af ubehagelige minder, der tyngede ham. Disse minder påvirkede hele hans syn på livet. Hvor må det være frygteligt for et menneske at gå gennem livet, og få alting forvrænget på grund af negative minder.

Jeg ved ikke hvilket humør Enos var i, da han gik ud i skoven for at jage dyr og havde sin kamp med Gud. Man fristes til at tro, at han led af en slags depression, fordi han ikke havde fået tilgivelse for sine synder. Men efterhånden som han stimulerede sine minder ved at genkalde sig de ord, som hans far havde fortalt ham om evigt liv, og tænkte på de helliges glæde, så spredtes de mørke skyer. Enos bad og udøvede tro, og derfor var han opløftet, da han forlod skoven, lettet for sin byrde (se Enos 1:1-8).

Da Alma og hans venner forsøgte at ødelægge Guds kirke, viste en hellig engel sig for dem og irettesatte dem. Alma siger, at da han ihukom alle sine synder, blev han slået med evige kvaler. Men så huskede han alt det, som hans far havde profeteret om Kristi forsoning, og så skete der noget forunderligt. Han sagde: „Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så store som min kval havde været.

Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og atter siger jeg dig, min søn, at på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var" (Alma 36:19-21).

Lad mig spørge jer, om I tillader jeres sind at gemme på fortidens sorger og ulykker, og gøre jer blinde for alt muligt andet? Eller husker I det gode og opmuntrende, som gør jeres liv lyst og optimistisk? Hvordan er jeres sindsstemning i forbindelse med jeres minder? Husk – minderne er jeres, og det er jer, der bestemmer jeres sindsstemning.

Minder og vidnesbyrd

I vor missionærgerning beder vi ofte vore undersøger-venner om at få et vidnesbyrd, ved at læse Mormons Bog og bede om kundskab vedrørende indholdet af denne bog. Vi henviser til Moroni, kapitel 10, vers 3-5. Vi siger i reglen til vore venner: „Læs bogen og bed Gud fortælle jer, om den ikke også er sand." Og derpå lover vi det, som der står i bogen: „Sandheden deraf (vil blive åbenbaret) for jer gennem den Helligånds kraft."

Jeg siger ikke, at det er forkert af nogen at anvende ovennævnte fremgangsmåde, men jeg vil foreslå jer en bedre og mere vellykket metode. Lad mig læse disse skriftsteder og fremhæve fire trin til et vidnesbyrd, hvoraf to ofte bliver glemt:

„Når I (1) *læser* disse ting . . . ønsker jeg, at råde jer til at (2) *erindre*, hvor barmhjertig Herren har været mod menneskenes børn fra Adams skabelse helt ned til den tid, da I modtager disse ting, og at I (3) *overvejer* det i hjertet.

. . . (jeg) formaner . . . jer til at (4) *adspørge* Gud . . .

Scott Snow

Ældste Carlos E. Asay
De Halvfjerds' Første Kvorum

Når tingene passer sammen på en forståelig måde, stimuleres tankerne, minderne vækkes og hjertet beredes til at reagere på Åndens hvisken.

om disse ting ikke er sande; og . . . han (vil) åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft" (Moroni 10:3-4. Fremhævelser tilføjet).

Jeg fremhæver *erindre* og *overveje*. Det gør jeg, fordi jeg føler så stærkt, at hvis man læser det hele samlet, uden at erindre det og overveje, hvordan det passer ind i den guddommelige plan, har man tendens til at blive forvirret i stedet for oplyst. Man oplyses og bliver åbenbaret sandheden, når tingene passer sammen på en forståelig måde. Derved stimuleres tankerne, minderne vækkes og hjertet beredes til at reagere på Åndens hvisken.

Ammon fremlagde mange sandheder for kong Lamoni, før kongen omvendte sig. Blandt andet dette:

„. . . (han) begyndte ved Adams skabelse og fortalte ham alt om menneskets fald og . . . forelagde ham folkets optegnelser og hellige skrifter, som var talte ved profeterne" (Alma 18:36).

Aron gjorde noget lignende over for Lamonis fader. Han talte, ligesom Ammon, om Adam, faldet, forløsningsplanen og Kristi forsoning. Alt dette gjorde de for at sætte tingene i det rette perspektiv og for at skabe en grundvold, hvorpå der kunne bygges et vidnesbyrd.

Hvis dit vidnesbyrd med tiden svækkes eller begynder at vakle, hvorfor så ikke erindre dig Herrens godhed? Hvis du erindrer dig det positive, kan du måske opleve den åndelige helbredelse, som kong Lamoni og hans far oplevede. Hvor er det dog opløftende at meditere over Guds barmhjertighed, og hvor virker det dog helbredende at erindre sig Kristi evige gaver!

Minder og forbilleder

De fleste af os er blevet dybt påvirket af andre mænd og kvinder. Jeg formoder at det er sådan, det skal være. Ældste James E. Talmage skrev engang, at Faderens oprindelige hensigt var: „at påvirke jordens indbyggere gennem sunde lærdomme og *værdigt eksempel* og så lade dem vælge frit" (James E. Talmage: *Trosartiklerne*, s. 52. Fremhævelse tilføjet).

Jeg gætter på, at vi allesammen har et forbillede eller en helt bagest i vore erindringer. I har måske mange. I tænker måske på jeres forbillede fra tid til anden og henter nødvendig inspiration fra ham eller hende. Det sker måske især, når I skal træffe beslutninger, der virker særligt vanskelige.

Helaman kendte værdien af minder og forbilleder, for han gav sine sønner følgende instruktioner:

„. . . jeg har givet jer vore første forældres navne, som kom ud fra Jerusalems land; og dette har jeg gjort, for at I, når I tænker på jeres navne, at I da kan erindre dem, og at I, når I erindrer dem, da kan erindre deres gerninger, og at I, når I erindrer deres gerninger, da kan vide, hvorfor det er sagt og ligeledes skrevet, at de var gode.

Derfor ønsker jeg, mine sønner, at I skal gøre det, der er godt, så at der kan siges og skrives om jer, ligesom der blev sagt og skrevet om dem" (Helaman 5:6-7).

I må ikke forkludre jeres minder med erindringer om mænd eller kvinder med et tvivlsomt rygte. De vil skuffe jer og trække jer nedad. I må hellere give de allerbedste mennesker en udvalgt plads i jeres tanker, så I beslutter jer til at vandre i deres fodspor og holde jer indenfor deres område, hver gang I tænker på dem.

Minder og tanker

Vort sind består stort set af de tanker, vi putter ind i det. Det er sikkert ingen forbløffende kendsgerning – det ved enhver tilsyneladende. Men alligevel læser folk stadigvæk pornografi, ser tvetydige film og synger sange med upassende tekster. Alt dette oplagres i sindet og vil besmitte minderne, om vi er klar over det eller ej.

Det er svært for mig at forstå, hvordan nogle af kirkens medlemmer åbenlyst kan ignorere følgende guddommelige formaning:

„. . . pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn, og præstedømmets lære skal falde på din sjæl som himlens dug.

Den Helligånd skal være din stadige ledsager og dit scepter retfærdighedens og sandhedens scepter" (L&P 121:45-46).

Hvilken guldgrube vi har i disse skriftsteder! Hvilket menneske, som har sin sunde fornuft, vil sætte dette betroede løfte i fare – præstedømmets lære og Helligåndens ledsagelse?

Lad være med at blive slaver af ødelæggende og nedbrydende tanker. De kan være lige så stærke og invaliderende som Satans jernlænker.

Glem ikke, at dine minder og tanker er uadskilleligt forbundet; det ene løber ind i det andet. Pryd derfor dine tanker med dyd, tæl dine velsignelser og slå følge med de store tanker, som er udsprunget i menneskenes sind. Gør du det, vil du bygge dig en helligdom af dejlige minder.

Du har penslen og paletten i hånden – pas på at anvende de rette farver, når du maler dine minder.

Minder og dig

Det siges, at Gud gav os minder, for at vi kunne nyde erindringen om roser ved vintertid. Det er også således, at vi ikke kunne være os selv til enhver tid, uden vi havde minder. Jo flere minder vi har, des mere har vi af os selv.

Jeg forstod ikke fuldt ud mindernes betydning, før jeg med andres hjælp begyndte at samle min personlige historie. Jeg gav min kone et udkast og bad hende om at redigere det. Jeg sagde til hende: „Du kender mig bedre end jeg selv gør, så vær venlig at læse manuskriptet omhyggeligt og foretag dine rettelser." En halv time senere, da jeg gik ind til hende for at se, hvordan det gik, græd hun. Jeg sagde: „Du godeste, er det så galt?" „Nej," svarede hun, „det er så godt!" „Har du ændret noget?" spurgte jeg. „Nej," svarede hun, „det er dine ord, og jeg ønsker ikke at slette noget eller fjerne dig fra dine egne optegnelser."

Senere gav vi hvert af vore børn et indbundet eksemplar af min historie. Vi regnede begge med, at det ville blive anbragt på en hylde og kun læst engang imellem. Men for et par uger siden sagde en af vore døtre til mig: „Far, jeg elsker dig så højt." Jeg troede, at der var noget galt og spurgte: „Hvorfor siger du det?" Hun forklarede: „Det er din personlige historie; jeg har læst om dig og dit liv." Hun tilføjede: „Jeg vidste ikke noget om alt det, som du har gjort og oplevet."

Har vi ikke også læst, at de optegnelser som blev ført i gamle dage, berigede folks minder? Således er det naturligvis. Optegnelser er med til at bevare sproget, sikre andheden og inspirere fremtidige læsere, dersom de er ført ordentligt.

Ville det ikke være en skam, hvis jeres børn og børnebørn gik glip af den del af jer, som I kunne have nedskrevet? Sørg for at lade jeres inderste tanker, dybeste følelser og oprigtige vidnesbyrd gå videre til jeres efterkommere, sammen med andre smukke ting i livet. I skylder den opvoksende generation denne velsignelse og mere til.

Der kunne siges meget mere om minder og erindringer, i forbindelse med jer og Jesu Kristi evangelium. Jeg har for eksempel ikke sagt noget om, at det er nødvendigt at erindre sig de hellige pagter, vi har indgået, og de ordinanser vi har påtaget os. Jeg har heller ikke sagt noget om, hvilken rolle sådanne erindringer spiller på dommens dag.

Jeg beder til, at I vil helliggøre jer ved at omvende jer og tro på Guds løfte om, at ham, „der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu" (L&P 58:42).

Jeg beder samtidig til, at I vil leve, så at jeres navn vil stå på listen over de retfærdige og i den bog, „skrevet for ham, for at de kunne ihukommes, som frygter Herren og tænker på hans navn" (3 Nephi 24:16).

Jeg vidner om, at minder er betydningsfulde. De danner vores sindsstemning. De har noget at gøre med vidnesbyrd. Der bør være retfærdige forbilleder imellem dem. De produceres selvfølgelig i vore tanker og bliver i den sidste ende til det, som vi er. ☐

(Fra en tale holdt på Brigham Young University)

Glem ikke,
at dine minder og
tanker er uadskilleligt
forbundet. Det ene løber
efter det andet.
Pryd derfor dine tanker
med dyd, tæl dine
velsignelser og slå følge
med de store tanker,
som er udsprunget
i menneskenes sind.

Genevieve Van Wagenen

Tag intet for Givet

Forestil dig, at du blev inviteret ud at sejle med dine venner. Der sker uheldigvis en ulykke og båden begynder at synke. Du har brug for noget, som kan holde dig flydende. Der er en masse redningsudstyr om bord – puder, bælter, ringe og forskellige veste og jakker. Ville du gribe det første og det bedste for at redde livet? Ville du være tilfreds med hvad som helst? Ville du mene, at det altsammen tjente det samme formål, og at det ene kunne være lige så godt som det andet?

Indtil for nylig ville jeg have sagt, at det ene redningsudstyr kunne være lige så godt som det andet. Men det gør jeg ikke mere! Hvorfor har jeg ændret mening?

Jeg var for nylig til en udstilling med sikkerhedsudstyr, hvor der var lagt vægt på forebyggelse af ulykker. Sikkerhed på vandet var det, som fængslede mig mest. Der var mange forskellige kendte redningsmaterialer. Alle materialerne var forsynet med et skilt, hvor der stod ét eneste ord med blokbogstaver. Der stod „JA" – og det gjaldt for det sikkerhedsudstyr som var godkendt. På det udstyr, som ikke var godkendt, stod der „Nej". Jeg var forbløffet. Jeg troede, at alt udstyr var godkendt og kunne frelse livet for mennesker under en ulykke. Manden, der stod for udstillingen, sagde: „De fleste mennesker tror, at alt sikkerhedsudstyr er fuldkommen sikkert, men det er fordi de tager tingene for givet. Det er ulykken ved det. Fremfor at holde dig flydende, vil noget af dette udstyr suge vand, det vil tynge ned og medvirke til en drukneulykke."

Han viste os forskelligt udstyr, som var stemplet med „Ja" og sagde: „Hvis du ønsker at sikre dig, så brug kun godkendt udstyr."

Da jeg kørte hjem, tænkte jeg på, hvor dum jeg havde været, da jeg troede at alt sikkerhedsudstyr var det samme. Jeg begyndte at spekulere på, om jeg havde dannet mig andre forkerte meninger om noget, som kunne være farligt. Så blev jeg slået af en sammenligning, som pludselig faldt mig ind. Der er så mange forskellige livsfilosofier, men de kan ikke allesammen føre til frelse. Nogle er måske endda dødsfælder.

En populær filosof fra vor tid lærer os, at vi skal udsøge os „det bedste". Har I nogen sinde hørt nogen sige: „Hvis du synes, at det er godt, så gør det"? Nogle mener, at det ikke gør så meget om man lyver, snyder eller stjæler – så længe man ikke bliver taget i det. Og overalt ser vi budskabet: en mands succes afhænger af, hvor mange penge han tjener. Men selv om disse filosofier, og mange som dem, ofte pakkes ind så de virker tillokkende og ser særdeles indbydende ud, så kan de ikke frelse os.

Evangeliets frelsende principper, som Jesus Kristus og hans profeter belærer om, ser helt anderledes ud. Prøv at sammenligne: „Alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem"

(Mattæus 7:12); „Du skal elske din næste som dig selv" (Markus 12:31); „Ugudelighed har aldrig været lykke" (Alma 41:10); og „Ingen succes andre steder kan erstatte fiasko i hjemmet" (David O. McKay).

Det er ikke alle filosofier, der fører til evigt liv. Frelseren sagde, at menneskeskabte trosbekendelser ikke har magt til at frelse. „De dyrker mig forgæves, . . . når de fører lærdomme, som kun er menneskebud" (Mattæus 15:9).

Han sagde også: „Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den der gør min himmelske Faders vilje" (Mattæus 7:21).

Der findes kun én frelsesplan og én vej til evigt liv. Tag intet for givet, især ikke når det gælder jeres evige frelse!

Søg oplysninger. Anvend Jesu Kristi og hans profeters lærdomme. Ifør jer Guds fulde rustning. Hvadenten det gælder sikkerhed på vandet eller evig sikkerhed, så stol kun på det, der er godkendt og som kan frelse jer. □

Perry Van Schelt

MIN BEDSTEFARS TRE SØNNER

Thomas J. Griffiths

Jeg var lige fyldt 12 år og var til interview hos min biskop, før jeg skulle ordineres til diakon. Min far, der havde været biskop nogle få år tidligere, ordinerede mig. I sin bøn velsignede han mig med, at jeg ville påskønne dem, der havde gjort det muligt for

Dick Brown

Paul Mann

mig at nyde kirkens velsignelser, især præstedømmet.

Eftersom jeg kun var 12 år, forstod jeg ikke helt, hvad han mente. Søndagen efter var jeg med til at omdele nadveren. Min mor pylrede omkring mig, for at se, om jeg var ordentlig klædt på til lejligheden, mens min far smilende så til.

Jeg må indrømme, at det var en interessant og spændende begivenhed. Når jeg nu var diakon, så betød det, at jeg var ved at være voksen, og det var en dejlig tanke.

Efter frokosten den dag, kom min far til mig med en slægtsbog i hånden. Han forklarede, at det var min bedstefars mindebog eller livshistorie. Han boede i Wales.

„Jeg vil gerne have, at du læser den," sagde han, „især de sidste sider." Og dermed lagde han bogen på bordet foran mig og gik.

Men hvordan skulle en 12-års dreng nu få lyst til at læse i en gammel bog som denne, når kammeraterne ventede udenfor for at lege? Der var kun én rimelig grund til at jeg skulle læse den, og det var, at min far ønskede det. Han havde lagt et mærke ind ved den side, som han ønskede, at jeg skulle læse først.

Og så læste jeg følgende:

Det er november og koldt udenfor. Jeg kan høre vindens susen i træerne ude i skoven. Jeg sidder foran kaminen i min gamle læderstol, med mors gamle, strikkede sjal over skødet. Der står et lille bord ved siden af mig, og jeg skriver på en linieret skriveblok. Der er stor plads mellem linierne, fordi jeg ikke længere kan se så godt, som jeg kunne engang. Flammernes dans virker stimulerende på mine tanker, og jeg mindes de år, hvor min elskede hustru og jeg tilsluttede os kirken. Vinden blæste udover havet, da vi gik ud til kysten i Wales. Bess var ikke så rask, hun ventede et barn og var bekymret for, hvordan det kolde vand ville påvirke hende og det ufødte barn. Den præsiderende ældste velsignede hende og sagde, at alt ville gå godt, og at det kolde vand ikke ville gøre skade. Og det skete også således. Andre steder i min historie har jeg skrevet om de forfølgelser, vi måtte igennem, men nu må jeg fortælle om mine tre sønner.

William er vores førstefødte, og hans mor og ham knyttede lige fra begyndelsen et stærkt bånd imellem sig. Mens han endnu var ung, døde hun pludselig, og han var knust. Han var ikke længere den ubekymrede unge mand, som vi kendte før. Han blev stille og indesluttet. Så en dag kom han til mig og sagde: „Far, jeg har beslutttet mig til at rejse hjemmefra, og tage til Amerika. Jeg vil til Zion, hvor de hellige bor. Jeg har søgt om visum, og når jeg får det, så rejser jeg." Omkring et år senere fik William sit visum, og han gjorde forberedelser til at rejse.

Så kom afrejsedagen. Hvordan skal jeg kunne beskrive den dag? Jeg stod på dørtrinet til mit lille hus på bakketoppen, og så ham gå ned ad bakken med sin kuffert på skulderen. Jeg vidste, at jeg aldrig ville få ham at se mere, og noget af mig drog afsted sammen med ham. Ville jeg savne ham? Ville jeg savne solen, dersom den ikke stod op over bjergene foran mit vindue? Han var min førstefødte søn, og havde levet et eksemplarisk liv i tro og ydmyghed. Han var fredsstifteren i familien. Dagene gik, og smerten i mit hjerte blev lettere at bære. Hans breve kom regelmæssigt, og de handlede om hans glæde over at være sammen med de hellige. Året efter sagde min anden søn, John, en dag under middagen: „Far, jeg har besluttet mig til at rejse over til min bror i Amerika. Jeg har ansøgt om visum."

Jeg kiggede på denne dreng, som endnu knap kunne kaldes en mand. Hvor var han dog meget anderledes end sin bror. Han var en flot ung mand, med mørkt hår, der krøllede en lille smule. Han havde et charmerende smil og var populær blandt pigerne. Han mindede på en måde om mig selv som ung mand. Jeg var også mørkhåret med en smule krøller, og jeg var også populær hos pigerne. Men da Bess kom, stjal hun mit hjerte. Jeg fulgte ham til toget og sagde farvel til ham. Mine tårer faldt ned på hans skuldre, da toget rullede ind på stationen. Da det kørte bort, følte jeg det som om, at noget at mit liv forsvandt sammen med toget.

Spadsereturen hjemad var den mest ensomme tur, jeg har gået i mit liv. Jeg måtte kæmpe hårdt for at slippe af med bitterheden i mit hjerte. Det, som jeg elskede højest i verden – mine to sønner – havde Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige berøvet mig.

Min tredje søn, Ivor, boede stadig i byen. Det var ikke meningen, at han skulle blive hos mig ret længe. Han var født to måneder for tidligt, og da han blev født, var han så lille, at hans mor måtte bære ham på en pude. Han nåede at blive voksen, men led af dårligt hjerte. Han var familiens poet, og selv om han ikke var rask, så var han altid lykkelig. Jeg kan endnu høre ham synge til træerne i skoven, der lå op til vort hus. Jeg husker, at vi fulgtes ad ud i engen og så ud over dalen, kun et par dage før hans hjerte svigtede ham. Han tog

mig i hånden og sagde forsigtigt: „Hør engang, far," sagde han, og så lyttede vi til gøgens vemodige kukken udover dalen. „Er det ikke smukt? Kukkeren varsler det kommende forår, og inden længe vil marken være fyldt med bellis, og fuglene vil synge deres muntre melodier. Åh, far, er det ikke en forunderlig verden, Gud har givet os?"

Han døde, mens han sov, og blev begravet ved siden af sin mor på den lille kirkegård, der ligger på bakketoppen.

Begravelsen var en helt speciel begivenhed for vores landsby. Det var den første sidste dages hellig begravelse, som nogensinde var foretaget på stedet. Mange mennesker kom af nysgerrighed, men de fleste kom, fordi de elskede og respekterede Ivor. Bedemanden, Mr. Jones, der var i sort tøj og høj hat, kom med kisten på en hestevogn, trukket af et par sorte heste.

Der var ikke ret langt til kirkegården, og sørgetoget gik bagefter vognen. Det varede ikke længe før landsbyboerne begyndte at synge. I begyndelsen sang de så sagte, at det lød som sommerbrisen i bjergene. Men efterhånden satte de tekst på: „Mæt mig, til jeg ikke længere behøver mere," lød det, stadig højere i et stort crescendo, som bølger, der brusede ind imod klippekysten. Åh folk, mit folk som jeg udgår fra, jeres sørgesang lyder stadig i mit hjerte, og jeg ved at min søn og min Bess hørte den.

Da jeg kom hjem efter begravelsen, tog jeg mine sønners breve op af skuffen og læste dem endnu engang. Min ældste søn skrev: „Jeg er nu højpræsternes gruppeleder, og jeg er tilsynsførende i templet. Jeg er så taknemmelig, fordi du lærte mig evangeliet."

I brevet fra den anden søn stod der: „Jeg er så glad i dag, for jeg er blevet ordineret til biskop for mit ward. Jeg kan ikke takke dig nok, fordi du lærte mig evangeliet." Ilden er ved at brænde ned, og jeg er træt i hånden, så jeg kan ikke skrive mere denne gang.

De næste ord var skrevet med min fars håndskrift:

Din bedstefar døde et par dage senere, og han blev begravet ved siden af sin kone og sin tredje søn.

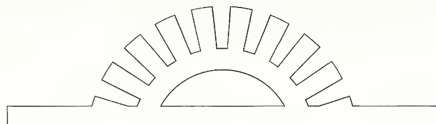
Da jeg var færdig med at læse, så jeg at min far stod ved siden af mig. Hans øjne var fugtige og det samme var mine, men en 12-års dreng kan ikke være bedrøvet ret længe ad gangen.

„Far," spurgte jeg, „var du den anden søn?"

„Ja, min dreng, jeg var den anden søn."

„Du har ikke mørkt hår mere, men der er stadig lidt krøl i det." ☐

HÅBETS BUDSKAB

Lad jeres tanker være optaget af det mål at være Herren lig, og så vil I blive de depressive tanke kvit i jeres stræben efter at kende ham og gøre hans vilje." (Præsident Benson, *Stjernen*, marts 1987, s. 7).

„Min søn, vær trofast i Kristus; . . . må (han) trøste dig, og må hans lidelse og død og det, at han åbenbarede sig legemligt for vore fædre samt hans barmhjertighed og langmodighed samt håbet om hans herlighed og om det evige liv, bestandig leve i din erindring" (Moroni 9:25).

„Og håbets Gud fylde jer med al glæde og fred i troen, så I må blive rige i håbet ved Helligåndens kraft!" (Romerne 15:13).

„Og nu, mine elskede brødre, da vi ser, at vor barmhjertige Gud har givet os så stor kundskab om disse ting, lad os ihukomme ham og aflægge vore synder og ikke hænge med hovedet; thi vi er ikke forkastede" (2 Nephi 10:20).

„Lad dig ikke tynge af skændighed, synd og det, som sker i verden. Det har ikke noget med Kristus at gøre. Du må ikke gå til i bekymringer. *Lad ham opløfte dig.* Og lad alt det, som han står for, bestandigt bo i dine tanker" (Ældste Marion D. Hanks, Ensign, juli 1981, s. 67).

„Din fremtid er uplettet, uanset hvad du tidligere har været." (Præsident Hugh B. Brown, oktoberkonferencen 1969).

„Vi kan bevæge os fremad og opad, når vi har evangeliet i vores liv og står med fødderne solidt på vejen til det celestiale rige. Der vil være nogle tejle skrænter undervejs, men vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, har indgået pagt med os og lovet at tage hvert eneste skridt på vejen sammen med os.

Dit håb kan bringe Jesu Kristi evangeliums lys og håb til en problemfyldt verden, dersom du forener det med tusinder af andres håb" (Ardeth G. Kapp, præsidentinde for Unge Pigers hovedbestyrelse: *I Walk By Faith*, s. 24-25. Deseret Book Co, Salt Lake City, 1987).

„I budskabet om den guddommelige Forløser er der håb for alle, blandt andet dem, der føler sig fattige i ånden og nedbrudte, som føler sig utiltrækkende, og at ingen holder af dem. Budskabet er det overvældende håb om en genfødsel. Der er stor frihed i at være født af Ånden." (Ældste James E. Faust: *To Reach Even Unto You,* s. 44. Deseret Book Co., Salt Lake City, 1980).

„Vi har håb i Kristus her og nu. Han døde for vore synder. Vore synder er bortvasket i dåben på grund af ham og hans evangelium. Synd og ugudelighed brændes ud af vore sjæle med ild, og vi bliver rene, får en ren samvittighed og den fred som overgår al forstand.

Vi har et evigt håb i Kristus. Vi ved, at vi har fået dette liv, for at vi kan forberede os til evigheden." (Præsident Spencer W. Kimball, oktoberkonferencen 1978)

Steve Bunderson

Mens de nu spiste, tog Jesus et brød, velsignede, brød det og gav sine disciple det og sagde: Tag dette og spis det; dette er mit legeme. Og han tog en kalk og takkede, gav dem den og sagde: Drik alle heraf; thi dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange til syndernes forladelse

Matthæus 26:26-28